

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשָׁת בְּהַעֲלוֹתָהּ

תּוֹכֵן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וְשִׁמְרֵי הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשֵׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרְמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִירוֹת הַזֹּהַר, סְפִירוֹת מִיְחָדִים מְלַקְטִים מְכֹל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וּפְּנֵי יְרוּיָחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. מְזֻכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ח. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקָת רְבוּתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָר, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

וַיֵּצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעֵל הַזֹּהַר הַעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמוֹשׁ תּוֹבֵב" א

הַשְּׂרִי תִשַׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

מקראי אור - סדר ועימוד

052-7615936

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ד. זְכוּתָא דְבַר יוֹחַאי.....
- ה. אוֹר הַזֶּהָר הַמְחַלֵּק.....
- ז. הַסְּכָמוֹת וּמְכַתְּבִים (הַמְּשֵׁן).....
- ט. שְׁלַחַן עֲרוּן הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וּרְמ"א.....
- יא. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּב.....
- יט. זֶהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבַּת וַיָּמִים טוֹבִים.....
- יז. מִדּוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?.....
- יח. בְּזַמְנוֹ שֶׁל הַגֵּר"א זצ"ל אֲכָלוּ כָּל הָעֵיר חֶלֶב וְדָם בְּלֹא יוֹדְעִים.....
- יט. "לִוְקָסוּס - עַד מָתִי אַתָּה מִכְּלָה מְמוֹנָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל".....
- כא. הַשַּׁבַּת בִּישְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָה.....
- כג. סְפוּרֵי הַזֶּהָר.....
- כז. בְּדַרְכֵי הַזֶּהָר.....
- כח. הַבַּיִת יִשְׂרָאֵל זִי"ע מַצִּיל אֶת אַחַבְנִי בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית מֵאֲכִילַת חֶלֶב דָּאוּ'.....
- כט. מִזְכָּה הַרְבִּים כְּהִלְכָתָה.....
- לא. אֲגָרוֹת הַזֶּהָר.....

זְכוּתָא דְּבַר יוֹחַאי

כתב גאון ישראל וקדושו רבי חיים פלאגי זי"ע בספרו "לוח ארז" (פרק ו) וז"ל: הגם דבכל התורה שלומד האדם הנה שָׁכְרוּ אֶתוֹ, מְכַל מְקוּם בְּלוּמַד דְּבַרְי קַבְלָהּ, זוהר הקדוש וכתבי האר"י ז"ל ועוד. נשגב הלימוד מאד, כי אפילו אינו מבין מה שלומד, שָׁכְרוּ מְרוּבָה וּמְסַגֵּל לְהַבְרִיחַ מִמֶּנּוּ הַיְסוּרִין. עכ"ל.

ועין עוד בספר "נתיב" הנ"ל (נתיב קס"ו) שהביא דברי הזוה"ק (ח"ג דף פ' ע"א.), וז"ל: (ויקרא ט) "וידבר ה' אל משה לאמר. דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם". רבי אלעזר פתח: (תהלים לב) אל תהיו כסוס כפרדא אין הבין וגו'. בכמה זמנים אורייתא אסהידת בהו בבני נשא, כמה זמנים ארימת קלין, לכל סטרין לאתערא להו, וכלהו דמיכין בשינתא בחוביהון (ס"א בחוריהון), לא מסתכלין ולא משגיחין, בהיך אנפין יקומו ליומא דדינא עלאה, כד יתבע לון מלכא עלאה עלבונא דאורייתא, דצנוחת לקבליהון, ולא אהדרו אנפין לקבלה, דכלהו פגימין בכלא, דלא ידעו מהימנותא דמלכא עלאה, נוי לון, נוי לנפשהון. דהא אורייתא ביה אסהידת, ואמרת (משלי ט) מי פתי יסור הנה חסר לב (ס"א ואמרה) אמרה לו. מהו חסר לב. דלית ליה מהימנותא, דמאן דלא אשתדל באורייתא, לאו ביה מהימנותא, ופגים הוא מכלא. עד כאן לשון הזוה"ק.

א. מי שאינו מאמין ולומד תורת הח"ן הוא בבחינת "מפריד אלוף לא יראא מאורות". הרב משה זכותא פרשת קדושים (דף ע"ב) כתב: אפלו השיג ג' מעלות, פשט רמז דרוש, ולא רצה לדעת חכמת הסוד, אז ימנע אור התורה, דהינו י' משם הוי"ה, ויהיה הו"ה על הו"ה. פרוש הדברים, שאנחנו מחיבים לעשות בחינת פ'ר'ד'ס', דהינו פ'שט ר'מז ד'רוש ס'וד, נגד ד' אותיות שם הוי"ה ברוף הוא. ואם כן, אפלו השיג כל הג', פשט, רמז, דרוש, נגד ג' אותיות הוי"ה, ולא השיג נגד סוד, דהינו י', הוא בסוד הו"ה על הו"ה. על זה נראה פרוש הפסוק בתהלים "אל תהיו כסוס כפרד אין הבין" וגו', כפר"ד דהינו בג' אותיות פ'ר'ד' בלא סוד, אין "הבין" עם האותיות הוא ע"א, גימטריה סו"ד עם הפולל, ואם כן "אין הבין" כלומר אין לו "הבין" - בלא סוד, הוא כפר"ד, ממש נפרד. ועין בתקונים ח' (דפוס קושטאנטינא דף קמט.), וזה לשונו: ד' נכנסו לפרדס חד הציץ כו', הני תלת נכשלו הוא סוד פר"ד, הג' עלו בפ'ר'ד', ורבי עקיבא עאל בשלום ונפק בשלום, עין שם בארץ. עד כאן לשונו. (תפארת ישראל מהרב הקדוש מסאטאנאב זכר צדיק וקדוש לברכה, פרשת קדושים).

ומי שאינו מאמין בסוד נשאָר פ'ר'ד'. "אל תהיו כסוס כפרד", ותדעו כי כל התורה שמוותיו של הקדוש ברוף הוא, ונדרשת פ'ר'ד'ס', ומי שאינו מאמין בסוד נשאָר פ'ר'ד'. (יוסף תהלות להחיד"א, תהלים לב, ט).

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

כל החכמות חיצוניות בא על ידי שלא למדו חכמה זו ואומר אני הלאו שלא היו מקלין גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה והלאו היו מלמדים דרך לתלמידיהם לעסק בחכמה הלזו אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות והיו כל החכמות נדחים מפניה כמו שנדחה החשך מפני האור. אך שעוונותינו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את הדלתי החכמה בפני פרחי הכהנה ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש והנה עבור זה נשארו ערמים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעוונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך, ובמהרה בימינו ויאמר אלקים יהי אור ויאר לנו.

(בפתשובה מבעל סדורו של שבת הנדפס בסוף שער התפלה אות ה')

אף על פי שאינו מבין הלשון מסגל לנשמה

ולטענת כת השלישי הגם שאין זו טענה בשביל שאינו מבין לכה לא יהא רוצה להבין הלא לא עליו לגמור, כתיב: והגית בו יומם ולא פתיב והבנת בו יומם ולילה אם תבין תבין ואם לאו שכר הלמוד בידיך והא ראיה מספר הזהר שאף על פי שאינו מבין הלשון מסגל לנשמה. (ק"ח פתחי חכמה בהקדמה)

אין לנו לא זכות אחר להגן עלינו זולת התעסקות בחכמה הזאת - התעסקות בחכמה הזאת כורתת ומקצצת את מסך הענן מי הטמא המבדיל מעבור תפלה וזהו בודאי סימן לגאולה שמתחיל להתנוצץ אור פני מלך חיים עולם התקון עולם הפרצופין מה שהיה מקדם בהסתור פנים שנאמר ואנכי הסתר אסתיר פני אראה מה אחריתם ובעוונותינו הרבים החטא היה גרם שלא זכה ותקן האר"י זכרונו לברכה את נשמותינו עד הקצה אחרון לגאל אותנו וחסדי הויה כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו ואין לנו לא זכות אחר להשען לתן לנו יד ושם להגן עלינו זולת התעסקות בחכמה הזאת הכורתת ומקצצת את מסך הענן מי הטמא המבדיל מעבור תפלה להראות פני מלך חיים להראויים אליו לקבל תורתנו ותפלותינו ולגלות עלינו אור שבעת הימים. (ויקהל משה דף ד.)

המשך יבא

תרגום ללשון הקודש: וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר דַּבֵּר אֶל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח: (תהלים לב) אֵל תִּהְיוּ כְּסוּס כְּפָרָד אֵין הֲבִין וְגו'. בְּכֹמָה פְּעָמִים הַתּוֹרָה מְעִידָה בְּבְנֵי אָדָם, כְּמָה פְּעָמִים הִיא מְרִימָה קוֹלוֹת לְכָל הַצְּדִידִים לְהַעִיר אוֹתָם, וְכָלֵם רְדוּמִים בְּשִׁנָּה בְּחֻטְאֵיהֶם (בְּחוֹרֵהֶם), אֵינֶם מִסְתַּכְּלִים וְאֵינֶם מִשְׁגִּיחִים בְּאִיזָה פְּנִים יַעֲמְדוּ לְיוֹם הַדִּין הַעֲלִיּוֹן, כְּשִׁיתַּבַּע אוֹתָם הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן עַל עֲלֻבוֹן הַתּוֹרָה שְׁצוּעַקַת כְּנַגְדָם, וְאֵינֶם מְחִזְרִים פְּנִיהֶם מוֹלָה, שְׂכָלֵם פְּגוּמִים בְּכָל, שְׂאֵינֶם יוֹדְעִים אֶת אֲמוּנַת הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן. אוֹי לָהֶם וְאוֹי לְנַפְשָׁם! שְׁהֲרִי הַתּוֹרָה מְעִידָה בּוֹ וְאוֹמְרָתָ: (משלי ט) מִי פָתִי יִסֵּר הִנֵּה חָסֵר לֵב (וְאִמְרָה) אֲמָרָה לוֹ. מַה זֶה חָסֵר לֵב? שְׂאֵין בּוֹ אֲמוּנָה. שְׂמִי שְׂאֵינִי עוֹסֵק בַּתּוֹרָה, אֵין בּוֹ אֲמוּנָה וּפְגוּם הוּא מֵהַכָּל.

ועוד הביא שם דברי המקדש מלך על הזוהר הנ"ל: כי הנה אחר התחיה יהיה יום הדין העליון - ואז יתבע מלפא עילאה מאלו חשוכי הפנים עלבונה של תורה, הוא היותה בלתי חשוכה בעיניהם כי אם בדרך פשטיותה, ולא יחפצו לחפש אחר סודותיה. ["אוי להם לבריות מעלבונה של תורה"].

ולכן אין להם הארת הפנים מן ש"ע נהורין דעתיק המאיר במחדשי סודות התורה, כמו שכתוב בזוהר (בראשית דף ד' ע"ב). אַבְּל הַעוֹלָכִים הַתּוֹרָה עֵשׂ יֹאכְלֵם (ד"ש קלפה שנקראת ע"ש והיא הפך מהקדושה), כִּי הֵם בְּכָלֵל מִגְּלָה פְּנִים בַּתּוֹרָה שְׁלֹא כְּהִלְכָה, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב בְּזוֹהַר פֶּרֶשֶׁת בְּהַעֲלוֹתָךְ (דף קמ"ט ע"ב), וז"ל: וּמֵאֵן דְּאָמַר, דִּהְהוּא סְפוּרָא דְאוּרִייתָא, לְאַחֲזוּאָה עַל הַהוּא סְפוּר בְּלִבְד קְאָתִי, תִּיפּוּח רּוּחִיָּה, עכ"ל. [תרגום בלשון הקודש: ומי שאומר שאותו ספור של התורה, להראות על אותו ספור בלבד הוא בא - תפח רוחו].

וזהו שאמר ולא אהדרו אנפין לקבלה. ירמוז למה שידוע, שיש לכל מדה ארבע בחינות כנגד אבי"ע, והם פנים וזמין ושמאל ואחור, והם כנגד פרד"ס [פ'ש'ט ר'מז ד'רוש ס'וד] וארבע בחינות הנר"ן [נ'פש ר'וח נ'שמה], וארבע אותיות הוי"ה.

ואיתא (בסה"ג ח"א פ"ד), שצריך כל אדם להשתלם בכל ארבע בחינות פרד"ס, ומי שלא נשלם לפי חלקו ויכלתו, עליו ועל כיוצא בו נאמר "דכולוהו פגימים בכולא", ובלי ספק שהענש המבהיל הנה הוא לאותם שהיה ספק בידם ללמוד ולא למדו. וכמו שכתוב (בזוהר פרשת פקודי הנ"ל) וְאִי יִכִּיל לְאֲדַבְּקָא וְלֹא אֲדַבְּק, פִּירוּשׁ, הַשְּׂגַת הַחֻכְמָה דְּחִי לִיָּה לִבְרַ, וְאָמְרוּ (כְּתוּבוֹת דף ק"א ע"ב) לְמֵאֵן דְּאָמַר עַמִּי הָאֲרָץ אֵינֶם חַיִּים וְכוּ', כָּל שְׂאֵינִי מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאוֹר תּוֹרָה אֵין אוֹר תּוֹרָה מְתִיָּהוּ, אוֹר תּוֹרָה דִּיִּיקָא, שֶׁהוּא הַסּוּד מִצַּד הַחֻכְמָה שֶׁהִיא סוּד חִיָּה וּמִמְנָה פַח הַתְּחִיָּה. אַבְּל אֲמְרוּ אַחַר כֵּךְ מִצְּאֵנוּ לָהֶם רְפוּאָה מִן הַתּוֹרָה - בְּמִשְׁיָא בְּתוֹ לְתַלְמִיד חָכֵם, אוֹ עוֹשֶׂה פְּרַקְמֻטָּא לְתַלְמִיד חָכֵם אוֹ מִהְנֵה מְנַכְסִי [כְּאִילוֹ מְדַבֵּק בְּשִׁכְיָנָה], כְּמוֹ שְׂכַתּוּב "וְאֵתֶם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹקֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם". עֵינִן שֶׁם בְּאֲרָךְ דְּבְרִי, (ועין בחדושי אנדות מהרש"א).

המשך יבא

הַסְפָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָה)

נחום הכהן גולדשמיד

י' תמוז תשמ"ג

מע"כ הגאון הגדול ממזכי הרבים שלעולם יזהירו כש"ת שלום יהוד' גראס שליט"א למרבה המשרה ולשלום אין קץ.
הריני לאשר בתודה קבלת שני הספרים שהנם רבי האיכות שחיטת ואכילת בשר כהלכתה, אפיית המצות השלם...
... אבל זה יכולים בהחלט לקבוע תיכף, שרואים בספרים שהושקע בהם יגיעה גדולה, וביחוד בסדור מנהגי צדיקים וגאוני עולם בנידון, שזה הכל משובץ בכלל גדולה שמושה מלימודה.
וגדולה היא מדת זכוי הרבים.

ויה"ר שיזכה ויהא חלקו בין מזכי הרבים וממשיבי עון שגדול שכרם בזה ובבא.
המצפה לישועת ה'
הרב נחום הכהן גולדשמיד
רב אזורי דשכוני בצרון ודרך השלום, תל אביב

סעדיה אריב

י"ז תמוז תשמ"ג

לכבוד הרב המופלא וכבוד ה' מלא צימ"ס הרב הגדול מעוז ומגדול מזר"ק טהור האי גברא רבא ויקירא סוע"ר הרב הגאון עצום ורב מוה"ר שלום יאודה גראס שליט"א.
אחדשה"ט כיאות להדר"ג הנני מאשר בתודה קבלת ג' ספריו הגדולים, ראשון בקודש "שחיטת ואכילת בשר כהלכתה" ואחיו השני "אפיית המצות השלם" והשלישי הכי נכבד "נפש ישעיי".

ובאשר לחוות דעתי הקטנה אני הדל מה אני כי אבוא אחר המלך מלכי רבנן אשר גדולי דורנו ראוהו אשרוהו כולם אהובים כולם קדושים ולא נצרכו אלא לברכה ברכת הדיוט, אנא דאמרי מארי דעלמא יתן למעכתר"ה עוז ותעצומות להוסיף חיבורים כהנה וכהנה לזכות את הרבים לאוישט"א עוד ינובון בשיבה על התורה ועל העבודה דשן ורענן בבריות גופא ונהורא מעלי' בשלחה והשקט עד ועד בכלל כי יבוא שילה גו"צ בבי"א ועיניו תחזינה בנין אפיריון עומד על תלו ובקרוב ממש צום הרביעי יהפוך אותו

הקב"ה לנו לששון ולשמחה ולמועדי' טובים בימיו ובימינו תיושע יהודה וישראל ישכון לבטח אמן.

כה דברי הצעיר הדל באלפי ע"ה
סעדי-ה אריבי ס"ט
רב שכונת נוה י-הונתן

יצחק מאיר חרל"פ

ח' תמוז תשמ"ג
למע"כ הגאון הגדול רבי ש. י. גראס שליט"א
ברכה ושלוש מארץ קדשנו ותפארתנו.
חן חן לכת"ר על ספריו הנחמדים והנכבדים עד למאוד.
ברצוני להודות לכת"ר על שהואיל ושלח הספרים אלי והם מביאים לי תועלת מרובה בעבודתי הרבנית ובפסקי הלכות הל"מ, בהבאת המקורות ובהדגש הענינים הנחוצים.
ויבורך כת"ר, להגדיל תורה ולהאדירה, כברכת
הרב יצחק מאיר חרל"פ
לשכת הרבנות מטה יהודה

יהושע בורדוגו

יום ב' י"ט לח' אייר תשמ"ג
לכבוד מעלת הרה"ג כמוה"ר שלום יהודה גראס שליט"א
הנני לאשר בהכרת תודתי העמוקה מקרב לב את קבלת הספר היקר "שחיטת ואכילת
בשר כהלכתה".
י"ר מאבינו שבשמים שכת"ר יזכה לברכה, יפוצו מעיינותיו החוצה, ולהגדיל תורה
ולהאדירה.
בהזדמנות זו הנני להודיע לכת"ר שיש כאן במשחטת "עוף העמק" כמה שוחטים
שמעונינים לקבל את הספר הנ"ל.

בברכת התורה
הרב יהושע בורדוגו
רב במשחטת עוף העמק, רמת ישי
שוחטי עוף העמק ברמת ישי

ב"ה יום כ"ה בסיון תשמ"ג
אנו שוחטי "עוף העמק" ברמת ישי מאשרים את קבלת הספר היקר "שחיטת ואכילת
בשר כהלכתה".
בהוקרה רבה

ר' אברהם גנזלר - ר' עזריאל פזינצבסקי - ר' דוד פרץ - ר' דוד אברזיל - ר' אליעזר
גלאנץ - ר' דוד ועקנין - ר' יצחק אדזישוילי - ר' שלום אלמקייס - ר' נסין פרץ - ר'
רפאל בירד - עוף העמק - רמת ישי

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשַׁבַּת פְּרֻשֵׁת בְּהַעֲלוֹתָךְ

לפרקו ולהחזירו בשבת ויש מי שאומר שדין הכוס כדין המטה. הגה: ואם דרכו להיות מהודק אף על גב דעכשיו רפוי אסור (מיימוני פרק כ"ה והגהות אשירי וכל בו וכן נראה דברי הטור):

ז. קורה שנשברה מותר לסמכה בארוכות המטה שהם כלי לא כדי שתעלה דאם כן הוי ליה בונה אלא כדי שלא תרד יותר והוא שיהיו רפויים שיוכל ליטלם כשירצה אבל אם מהדקם שם אסור:

ח. ספסל שנשמט אחד מרגליו אסור להחזירו למקומו. ולהניח אותו צד השמוט על ספסל אחר יש מי שמחמיר לאסור (ועיין לעיל סימן ש"ח סעיף ט"ז):

ט. התוקע עץ בעץ בין שתקע במסמר בין שתקע בעץ עצמו עד שנתאחד הרי זה תולדת בונה:

י. חצר שנתקלקלה במימי גשמים יכול לזרות בה תבן ולא חשיב כמוסיף על הבנין ובלבד שישנה שלא יזרה לא בסל ולא בקופה אלא בשולי הקופה שיהפכנה ויביא תבן על שוליה דהיינו על ידי שינוי אבל ביד אסור:

סימן שיד - דברים האסורים משום בנין

וסתירה בשבת, ובו י"ב סעיפים

א. אין בנין וסתירה בכלים והני מילי שאינו בנין ממש כגון חבית. הגה: שאינה מחזקת ארבעים סאה (תרומות הדשן סימן ס"ה). שנשברה ודיבק שבריה

כופת יכול לשברה ליקח מה שבתוכה ובלבד שלא יכוין לנקבה נקב יפה שיהיה לה לפתח דאם כן הוה ליה מתקן מנא אבל אם היא שלמה אסור לשברה אפילו בענין שאינו עושה כלי ואפילו נקב בעלמא אסור לנקוב בה מחדש ואפילו יש בה נקב חדש אם להרחיבו אסור. הגה: ובלבד שיתכוין לכך (מרדכי פרק חבית). ואם היה סכין תקוע מערב שבת בחבית מותר להוציאו ולהכניסו שהרי אינו מתכוין להוסיף. הגה: ודוקא שהוציאו גם כן פעם אחת מבעוד יום אבל אם לא הוציאו מבעוד יום אסור דהוי פסיק רישא דעושה נקב

המשך סימן שיג - טלטול דלת וחלון והמנעול
בשבת

ג. רחבה שאחורי הבתים שאין נכנסים ויוצאים בה תדיר אם עשה דלת לפתחה או שתולה בה מחצלת של קנים וכן פרצה שגדרה בקוצים כעין דלת אם יש להם ציר (פירוש ציר נוקבין הדלת וקובעים בו עץ חד כדי להכניסו בארץ לחזור לכאן ולכאן) או אפילו אין להם עתה ציר אלא שהיה להם ציר נועלים בהם אפילו הם נגררים בארץ רק שקשרם ותלאם לנעול בהם ולא חשיב כבונה שניכר בהם שהוא דלת כיון שהיה להם ציר. הגה: וכל שכן אם יש בהם ציר עדיין ובלבד שלא יחזיר הציר למקומו כדרך שיתבאר לקמן סימן תקי"ט (בית יוסף). אבל אם אין להם ציר ולא היה להם ציר אין נועלים בהם אלא אם כן היו גבוהים מן הארץ ופתח העשוי לכניסה ויציאה תדיר נועלים בו אפילו לא היה לו ציר מעולם והוא נגרר:

ד. דלת העשוי מלוח אחד או שאין לה אסקופה התחתונה וכשפותחים שומטין אותה ועוקרים אותה אין נועלים בה אפילו יש לה ציר. הגה: אבל דלת העשויה מקרשים הרבה שרי אף על פי ששומטים אותה כשפותחה אם יש לה אסקופה והוא הדין במקום שנועלים בקרשים הרבה ויש חקיקה למעלה ולמטה שמכניס בהם הקרשים שדינם כדלת הואיל ואינן לוח אחד בכל הדלת (בית יוסף):

ה. שידה תיבה ומגדל שפתחיהן מן הצד ויש להם שני צירים אחד למעלה ואחד למטה אם יצא התחתון כולו ממקומו אסור להחזירו שמא יתקע אבל אם יצא מקצתו דוחקו עד שמחזירו למקומו כיון שהעליון נשאר במקומו בקל יכול להחזיר התחתון אבל כשיצא העליון אסור אפילו לדוחקו ולהחזירו למקומו:

ו. מטה של פרקים אסור להחזירה ולהדקה ואם תקע חייב חטאת ואם היא (דרכה להיות) רפויה מותר לכתחלה (ובלבד שלא יהדק) וכוס של פרקים מותר

השמורים כמו שכתוב סעיף ב' (בית יוסף בשם שבולי לקט):
ה. מותר ליתן קנה חלול (בחבית או ברזא) להוציא
יין אף על פי שלא היה בו מעולם אבל ליתן עלה של
הדס בנקב שבחבית שהעלה עשוי כמרזב והיין זב
דרך שם לא דגזרינן שלא יתקן מרזב ליינו שיפול
היין לתוכו וילך למרחוק דכשלוקח העלה ומקפלו
כעין מרזב נראה כעושה מרזב ולא דמי לברזא או
קנה שאינו עושה בו שום מעשה. הגה: ויש מתירים
אפילו בעלה של הדס במקום שיש לו הרבה קטומים
ואין לחוש שמא יקטום (הרא"ש סוף פרק חבית וטור):
ו. מותר להתין ראש החבית בסייף דלאו לפתח
מכוין כיון שמסיר ראשה אבל לנקבה בצדה בין של
חבית בין של מגופה אסור אפילו ברומח שעושה
נקב גדול ואינו דומה לפתח דכיון דהוי מצדה ודאי
לפתח מכוין וליקוב המגופה למעלה מותר דלאו
לפתח מכוין שאין דרך לעשות פתח למעלה אלא
נוטל כל המגופה:

ופתח לחבית (תרומות הדשן סימן ס"ד) כלי שנתרועע
אם מותר ליטול ממנו חרס עיין לעיל סימן ש"ח סעיף
מ"ד:
ב. היה בה נקב ונסתם אם הוא למטה מן השמרים
אסור לפתחו דכיון שהוא למטה וכל כובד היין עליו
צריך סתימה מעליא וחשיב כפו תח מחדש למעלה
מן השמרים מותר לפתחו:
ג. במקום נקב ישן נוקבין אפילו במקדח (פירוש
כלי מיוחד לנקוב) כגון שנשברה הברזא ויש אומרים
דלא שרי לנקוב נקב ישן אלא בחבית של חרס
שאינן הסתימה מהודקת יפה אבל בחבית של עץ
שמהדקים מאד העץ שסותמים בה הנקב וחותכים
ראשו על דעת שלא להוציא ודאי נראה שזה נקב
חדש ואסור:
ד. ברזא שבחבית ואין אדם יכול להוציאה מותר
ליקח ברזא אחרת ולהכות באותה ברזא לצורך לשתות
יין בשבת. הגה: ובלבד שלא יהיה הברזא הראשון נגד

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שִׁכְרָ וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קַבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשֵׁים וְסִפְרֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב

פּרָק ז

תּוֹכֵן הַעֲנִינִים

- א. תלמידי חכמים שאין בהם יראת שמים הרי הם כקלים שבציבור.
- ב. כל מי שאין בו יראת שמים הוא היותר גרוע.
- ג. כמו שיש גן עדן למטה בארץ, כן יש גיהנום שלמטה.
- ד. גלגל חמה מסובב ומטלטל את הרשעים שרוצים לעלות לגן עדן.
- ה. העונש אינו שווה לכל אדם.
- ו. האפיקורסים ומינים הם בעונש תמידי, ככלי חרס שאין לו תקנה.
- ז. כל שמתרבים הרשעים, כן מתרחב גיהנם שלמטה.
- ח. המזיקים ומחבלים שמכים את הרשעים, הם שנבראו ממעשיהם הרעים.
- ט. גיהנם של מעלה הוא נהר דינור.
- י. מי שראה צער תלמידי חכמים בחייו ולא ריחם עליהם, יראה בכבודן של תלמידי חכמים לעולם הבא, ולא ירחמו עליו.
- יא. הכחירה ביד האדם לטוב או לרע ח"ו.
- יב. סדר יציאת הנפש.
- יג. אם זוכה האדם יוצא נשמתו כמשחל בניתא מחלבא, ונשחט על ידי סכין כשר ומתוקן.
- יד. ההולך אצל הצדיק, מוסרין אותו בידו של הצדיק, ומחויב לעשות לו טובה.
- טו. הס"מ מפתה את האדם סמוך למיתתו שיכפור באלקי ישראל ח"ו.
- טז. טוב לעשות מסירת מודעה בחייו, שאם ח"ו דעתו יודה להמסית, הוא מבטל אותו מעכשיו.
- יז. צריך לעשות המסירת מודעה בעודו בבריאותו, ולא ימתין עד קודם מותו ח"ו, כי מי יודע מה יולד יום.
- יח. בזמן יציאת הנפש שוחטים אותו בסכין פגום כמו נבילה רחמנא ליצלן.

י.פ. בכל יום בת קול יוצאת ומכרזת שוכו בנים שוכבים.
כל מה שפעל האדם בחייו, עולה ומעיד עליו לאחר פטירתו מן העולם הזה.כ.

כ.א. כשמניחים את האדם בקברו באים ארבע מלאכים ומנערים אותו במקלות של ברזל, ומשברים כל גופו לשברי שברים באכזריות גדולות ונמרצות.

פרק ז'

תלמידי חכמים שאין בהם יראת שמים הרי הם כקלים שבציבור בשאלות ותשובות הרא"ש (כלל טו ס"ק ז) וזה לשונו: תלמידי חכמים המזלזלין במצוות ואין בהם יראת שמים על פניהם, הרי אלו כקלים שבציבור ולא אמר הכתוב אלא כל קדושיו, והן שאין פרענות באה לעולם בשבילם, יצאו אלו שמחללין שם שמים, ועל כיוצא בהם נאמר לכן בגללכם ציון שדה תחרש.

וברמב"ם (פרק א מהלכות מלכים) וזה לשונו: כל מי שאין בו יראת שמים אף על פי שחכמתו מרבה אין ממנין אותו למנוי מן המנוייין שבישראל.

כל מי שאין בו יראת שמים הוא היותר גרוע

בשאלות ותשובות מהרשד"ם (יורה דעה סימן קסא) וזה לשונו: נמצינו למדים כי מי שאין בו יראת שמים גרוע מאד כאלו גיהנם פתוחה לו מתחתיו וידע למי הוא דן ולפני מי הוא דן, ומי הוא עתיד להפרע ממנו, נמצא דמאן דסגי שומעני' הוא היפך כל זה, והרשב"א אף על פי שהתיר על ידי הדחק לקבל דיינים שאינם בקיאים בתורה, כתב ומכל מקום צריך לבודק אחר אנשים כשרים יראי אלקים, הרי שלא המדרש הוא העיקר אלא יראת ה' היא אוצרו, ואמרו חכמים אם דומה תלמיד חכם למלאך ה' מבקשים תורה מפיה ואם לא לא.

הנה בספר הקדוש שבט מוסר (פרק כ"ו) מבאר בטוב טעם ודעת עניני גן עדן וגיהנום, וזה לשון קדשו:

ישמח האדם ויגל הרוצה לדעת מהו גיהנם, כדי לשמוע ולהכניע לבבו הערל לשוב אל ה' ולזכות לנחול חלקו בגן עדן. ובהיות שבפרק

דלעיל הזכרתי מענין גן עדן הנני כותב בפרק זה מעניני גיהנם. ונקדים קודם דעת המפרשים ז"ל בזה.

כמו שיש גן עדן למטה בארץ, כן יש גיהנום שלמטה כתוב בספר אבקת רוכל וזה לשונו: יש לך לדעת כי גיהנם של מטה בארץ כדוגמת גיהנם של מעלה. וכמו שנתעוררו שיש גן עדן למטה בארץ כדוגמת גן עדן של מעלה, כמו כן יש גיהנם למטה בארץ הנקרא גיא בן הנום, ועל זה נקרא גיהנם לפי הסוד הנכון למשכילים יודעי חן, והיא אש דולקת.

והענין הזה סוד גדול למוצאי דעת, כי האש הגדולה הזאת מוכנת לנפשותם של רשעים להענישם שם. והאמנם כי זאת האש נמשכת על דרך אור הבורא יתברך מעם המשכת האש היסודי של מעלה שהיא סוד שמאל הנקרא פחד יצחק. וזהו שעוררו רבותינו זכרונם לברכה בפסוק מפחד בלילות, אמרו (יבמות ק"ט) מפחדה של גיהנם הדומה ללילה, כי מאותו הפחד נמשך המשכת גיהנם של מעלה. וזהו מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (כ"ר פ"ד) גיהנם נברא בשני.

ואמנם כי לאחר שנמשכה משם המשכה לגיהנם של מעלה משם נמשכת המשכה לגיהנם של מטה להיות הכל מעם סוד האש היסודי אשר אמרו שהוא אש יסודי דק פנימי וחזק יותר משאר אשות. ועל דקותו ותוקף גבורתו יש בו יכולת לשרוף רוח הנשמות אף על פי שהן דקות שבדקות. שמעלת זאת האש גדולה יותר ממקום שיוצאת הנפשות משם וממנו שואף המקום ההוא, ועל אותו האש נאמר נאמר (מלאכי ג) "הנה היום בא בוער כתנור" עד כאן.

גלגל חמה מסובב ומטלטל את הרשעים שרוצים לעלות לגן עדן וברך כ"ב ע"ב כתכ וזה לשונו: ואמנם כי הנפשות כולם מהאש יצאו והאש תאכלם לאותם נפשות החוטאות ונכנסות בגיהנם של מטה ונדונות שם כדי רשעתם. וראיתי אומר כי דין הנפשות אינו כך, זולתי שנשמות של צדיקים עולות מיד אל המקום אשר היה שם האילן הערות

ק"ב. ...כי הלך (הולך) האדם אל בית עולמו... (קהלת יב, ה). איתא במסכת שבת (קנב, א) על

בתחילה וניזונות שם מזוהר אספקלריא המאירה ואינן יורדות משם כפי הדעת שאמרנו. ונפשות הרשעים רוצות לעלות אל המקום ההוא ומפני שהן חוטאות מעכבות אותן ונוטל אותם לגלגל חמה שהוא סובב את כל העולם ורודף אותן ומטלטל אותן בסיבוב כל העולם מעלה ומטה ונדחפות עד מלאות להן עונש כדי רשעתם, ומביאים ראייה מפסוק (שמואל א' כ"ה) "ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלעני".

ובדף כ"ג ע"ב כתב: דע אחי שיש סוברים ואומרים כי הענין שאמר הכתוב נהר דינר נגיד ונפיק מן קדמוהי שהנפשות העולות להיות צרורות בצרור החיים שנכנסות באותו נהר של אש שהוא נהר דינור. ואין זה נכון כי כבר אמרו רז"ל (חגיגה י"ג ע"ב) שנהר דינור אינו אלא מזיעת החיות, הרי כי איננו גיהנם לפי אותו הדעת, והוא ז"ל כתב כי הדרך המובחר הוא על המשכת שמרי היין מהיין המובחר והיין אינו מובחר כי אם כשהוא שוקט על שמריו וסודו ויאהב יצחק כו'. אמנם כל שתוכל לדעת סוד זה, תדע מהו גיהנם של מעלה ותדע ענין חטא אדם הראשון ופתוי סוד הנחש הקדמוני שפתה לאדם ולאשתו, וזהו כי ציד בפיו, ואף על פי כי יסוד גיהנם של מעלה הוא סוד הענין שאמרנו מסוד המשכת האש היסודי כפי אשר אמרנו עכ"ל.

הערות

ק"ב. ... כי הלך (הולך) האדם אל בית עולמו... (קהלת יב, ה). איתא במסכת שבת (קנב, א) על דברי הפסוק בקהלת - "כי הלך (הולך) האדם אל בית עולמו": **מלמד שכל צדיק וצדיק נותנים לו מדור לפי כבודו.** משל למלך שנכנס עם אנשיו ועבדיו לעיר, כשהם נכנסים כולם נכנסים בשער אחד, אך כשהם לנים כל אחד מהם מקבל מדור (חדר) לפי כבודו וחשיבותו. כך גם לגבי המוות, **הכל מתים בשווה, אך לא לכולם שכר שווה, משום שהשכר ניתן לפי מעשיו ופעולותיו של האדם בעולם הזה.** ועיין שם בפירושו רש"י, שלכל אחד ואחד יש למעלה בית המוכן לו לפי כבודו, לפי מה שהוא עשה ועבד את הבורא יתברך.

ק"ג. ועיין רש"י שם, **כף הקלע** - חתיכת עור רחבה עשוי' כמין כף באמצע הקלע שניתן בה אבן.

ובמצודת דוד שם פירוש: **יקלענה** - תהי' משוטטת נעה ונדה כהאבן הקלוע בכף הקלע.

ובשבת דף קנ"ב, מבאר: **נשמתן** ... של רשעים זוממות (קשורות, חבושות בבית הסוהר) והולכות, ומלאך אחד עומד בסוף ומלאך אחר עומד בסוף העולם ומקלעין (את) נשמתן המשך הערה בעמוד טז

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

התעוררות חול ביום השבת היא חסרון למעלה

רבי יוסי ורבי יצחק היו הולכים בדרך. אמר רבי יוסי לרבי יצחק, כתוב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכבד וגו', וכבדתו מעשות דרכיך - יפה. אבל ממצוא חפצך ודבר דבר מה זה? ומה חסרון הוא לשבת?

אמר לו, ודאי שזהו חסרון, שאין לך דבור ודבור שיוצא מפיו של אדם שאין לו קול, ועולה למעלה ומעורר דבור אחר. ומה הוא? אותו שנקרא חל, (למעלה) מאותם ימים של חל וכשמתעורר חל ביום קדוש, ודאי זהו חסרון למעלה, והקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל שואלים עליו: מי הוא שרוצה להפריד הזנוג שלנו? מי הוא שרוצה חל כאן? העתיק הקדוש לא נראה, ולא שורה על חל.

הרהור מתר

משום כך הרהור מתר. מה הטעם? משום שהרהור לא עושה דבר ולא

התעוררות חול ביום השבת היא חסרון למעלה

(ח"ג ק"ה, א) רבי יוסי ורבי יצחק היו אזלי באורחא, אמר רבי יוסי לרבי יצחק, בתיב (ישעיה נח) וקראת לשבת ענג לקדוש יי' מכבד וגו', וכבדתו מעשות דרכיך שפיר. אבל ממצוא חפצך ודבר דבר מה הוא. ומאי גריעותא הוא לשבת.

אמר ליה, ודאי גריעותא הוא, דלית לך מלה ומלה דנפיק מפומיה דבר גש, דלית לה קלא, וסלקא לעילא, ואתער מלה אחרא. ומאי הוא. ההוא דאקרי חול, (לעילא) מאינן יומין דחול. וכד אתער חול ביומא קדישא, גריעותא הוא לעילא ודאי. וקודשא בריך הוא וכנסת ישראל שאלי עליה, מאן הוא דבעי לאפרשא זונגא דילן. מאן הוא דבעי חול הבא. עתיקא קדישא לא אתחזי, ולא שריא על חול.

הרהור מתר

בגין כך, הרהור מותר. מאי טעמא. בגין דהרהור לא עביד מדי

זהר השבת

נעשה ממנו קול, ולא עולה. אבל אחר שהוציא דבור מפיו, אותו דבור נעשה קול, ובוקע אוירים ורקיעים, ועולה למעלה ומעורר דבר אחר, ועל פן כתוב ממצוא חפצך ודבר דבר. ומי שמוציא דבור קדוש מפיו, דבר תורה, נעשה ממנו קול ועולה למעלה, ומתעוררות קדשות המלך העליון ומתעטרות בראשו, ואז נמצאת שמחה למעלה ולמטה.

ולא אתעביד מניה קלא, ולא סליק. אבל לבתר דאפיק מלה מפומיה, ההוא מלה אתעביד קלא, ובקע אויריו ורקיעיו, וסלקא לעילא, ואתער מלה אחרא. ועל דא ממצוא חפצך ודבר דבר כתיב. ומאן דאפיק מלה קדישא מפומיה, מלה דאורייתא, אתעביד מניה קלא, וסליק לעילא, ואתערו קדושי מלכא עלאה, ומתעטרון ברישיה, וכדין אשתבח חדוּתא לעילא ותתא.

העולם עומד על השלום

בא וראה, אין העולם עומד אלא על שלום. כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא יכל להתקים ולעמד, עד שבא והשרה עליו שלום, ומהו? שבת, שהיא שלום העליונים והתחתונים, ואז עמד והתקים העולם. ומי שחולק עליו, יאבד מהעולם.

העולם עומד על השלום

(ח"ג קע"ו, ב)

תא חזי, לית עלמא קאים אלא על שלום, פד ברא קדשא בריך הוא עלמא, לא יכיל לאתקיימא, עד דאתא ושרא עליהו שלום. ומאי הוא. שבת, דאיהו שלמא דעלאי ותתאי, וכדין אתקנים עלמא. ומאן דפליג עליה, יתאביד מעלמא.

המשך 'שבת בו תשוב' מעמוד יד (של הרשעים) זה לזה.

בקהלת רבה (ג, כא) כתוב וזה לשונו: ואילו את נפש הרשע - "ואת נפש אויבך יקלעה בתוך כף הקלע", דהיינו, נפש הרשע מושלכת ומטורפת מסוף העולם ועד סופו לכאן ולכאן בידי מלאכי חבלה כאבן קלע הנתונה בתוך כף הקלע ויורים מתוכה למרחק, עד שהאבן מתפוררת ואובדת בעומק שאול תחתי'.

מדוע משיח לא בא?

חומת הפשרות

אחים יקרים - בענין חומת הפשרות, בידיע לכל כמה קשה הדבר להיות זהיר ממאכלות אסורות, וכמה חמור האיסור של מי שנכשול באכילה אסורה, ה"י.

וכידוע לכל שרבי נתן אדלר רבו של החת"ס זצוק"ל, נלחם רבות בקצבים המאכלים את כלל ישראל - פיגולים. עד כדי כך שהיה צריך לברוח ממקום מגוריו.

ומובא מהצדיק הקדוש רבי נתן אדלר זיע"א, שעקר עיניו בראי המשיח שאינו בא, הוא בגלל השחיטה, שמאכלים את עם ישראל בנבילות וטרפות, ואם יתקנו זאת, תיכף ומיד הוא בא. (וכן כתוב בספר ברית מטה משה על הגדה של פסח, עיי"ש, וכך כתב הרמב"ם שהיה עיר של שבע מאות אלף איש שנתפטמו במאכלות אסורות ובא עליהם מלך וחרג את כולם שלא נשאר אף אחד מהם)

ובספר האביב כתב, וז"ל: "ר' נתן אדלר רצה לפסול השוחטים דפרנקפורט דמיין ולהכניע חותם הפטרא אחרא ששורה על השוחטים פסולים, בסוד על חרפה תחיה, ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח. אף הסמ"ך מ"ם תלמיד עליו רודפים קצבים והוכרח לברוח", ע"כ.

והדברים מבהילים ביותר, למי שמתבונן היטב, בדפי ההיסטוריה שעבר עמינו בעת מלחמת השואה, שבאותם הרפבות שהובילו את הבהמות הלא בשרים, להאכיל את כלל ישראל פיגולים, בעבור עשרות שנים הובילו בהם את אחינו בני ישראל, למחנה ההשמדה 'אושוויץ', ובאותו המקום שהיה השחיטות של הבהמות היה אחר כך מחנה ההשמדה, וכידוע שעל רכבות ההשמדה היה ביתוב 'הובלת בהמות', וזה היה הכתוב מאותם שנים, (ואנו רואים כאן ממש מדה כנגד מדה), ה"י.

וצדיק אחד בן דורינו, ה' יאריף ימיו בטו"נ, אמר כי כל האנשים שניספו בשואה היו גלגולים מדורו של מרדכי הצדיק ואכלו שם בסעודה לכן נאספו

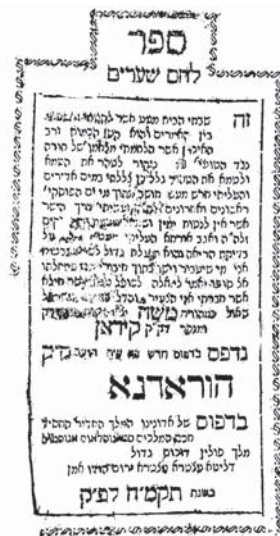
כעת רח"ל מפני שנהגנו מסעודתו של אותו רשע, וזה היה התקון שלהם (ורבים יצאו נגד דיבורו של אותו צדיק), ואני הקטן אביא ראיה לדבריו, שפידוע שאותו רשע 'היטלר' ימח שמו וזכרו, היה מקפיד בכל יום ויום שיהרגו דווקא עשרת אלפים איש לא פחות ולא יותר, [כך פתוב באנציקלופדיה - החשבון בדיוק לפי בתי הגז, וכמה שלא היה לו מקום בבתי הגז היה חופר בור גדול והכניס לשם לערך 1600 יהודים וכסה אותם, ויש כמה אנשים שזכו להינצל ולהשאיר בחיים ספרו את זה] וזהו מרומז פנגד עשרת אלפים שקלים ששקל הפן הרשע - לאחשוורוש, שגם אז נתחייבו כליה מאותה סיבה - שנהגנו מסעודתו של אותו רשע, כמו שאיתא בגמרא מגילה (יב): "מפני מה נתחייבו שונאייהן של ישראל שבאותו הדור כליה? אמר להם: אמרו אתם! - אמרו לו: מפני שנהגנו מסעודתו של אותו רשע", ע"כ.

ובספר אור המאיר מרחיב לבאר, את פונתו של אחשוורוש הרשע, (שמות מגלת אסתר) וז"ל: "משתה שבעת ימים - כלומר משתה כזה שיש להם אחיזה בז' הפכיים, ועל פן נתחכם לבל תהיה להם ארוכה למחלתם, ונתייעץ להחטיאם במאכלות אסורות ויין נסך פגודע" ע"כ. ומדוייק בלשונו שעל מאכלות אסורות אין "ארוכה למחלתם" ה"י.

המשך יבא

מעשה נורא איך שבעיר ווילנא בזמנו של הגר"א זצ"ל אכלו כל העיר חלב ודם בלא יודעים, ואיך שהגר"א תיקון את המצב

הספר הזה יצא לאור בזמנו של הגר"א זצ"ל, המנקה הגה"צ רבי משה מק"ק קיראן מצא שכל העיר ווילנא אוכלים חלב דאורייתא, והגאון החסיד מווילנא זי"ע לקח עשרה גדולי ישראל ובתוכם אחיו רבי שלמה זלמן זצ"ל, וישבו זמן רב וביררו כל מלאכת והלכות הניקור ומצאו שאמת נכון הדבר שכל העיר ווילנא נכשלו באכילת חלב, וכל העשר רבנים דשם חתמו על קול קורא איך לתקן הענין של הניקור. נדפס בקובץ ספרי ניקור ט' כרכים, מהגה"צ רבי שלום יהודה גראס, כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

”לוקסוס - עד מתי אתה מכלה ממונם של ישראל”

תקנות לעריכת חתנה, בר מצוה, ברית, תנאים, פדיון הבן, קדושים

א. לדבר עם האדמו”רים של הקהלות הגדולות: באבוב; פאפא; ויזניץ; גער; סקווער; ניו - סקווער, שיתקנו תקנות גדולות עם גזרת נח”ש, ויפרסמו שכל הקהלות האלו קבלו יחד לתקן העון הנ”ל.

ב. לדבר בפתות הגבוהות של הבנות, שהמחנכות במידעל-סקולס הגדולים, יחנכו את הנערות נגד הלוקסוס, כי שם יכולים להשפיע עליהן, לחנכן במדת ההסתפקות שלא לדרש אצל חתניהן כל מיני לוקסוס. (וכן צריד לעשות בעגן צניעות ולוקסוס של המלבושים היקרים והפריצות, שהם הגורם שצריכים אח”כ לעבד במקומות אסורים שכל יהדותם בסכנה, ומתקלקלים מבחינה רוחנית, ואחר כך דוחים זמן השדוף, שזה עון פלילי, כדחז”ל, הן לחתן הן לפלה). אחר כך ישנן עוד השגות יותר גדולות של לוקסוס, והולכים כבר מדחי אל דחי ר”ל.

ג. על ראשי הישיבות לשאת דרשות נגד העולה הגדולה של הלוקסוס, ולהראות עד כמה חסה התורה על ממונן של ישראל, וכמה שחשו חז”ל והגדולים שבכל דור ודור. לדגמא, משאחז”ל שלא לביש את מי שאין לו, קדנתן (תענית כו): אמר רבן שמעון בן גמליאל, לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיוה”כ, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין (שכלן שואלות זו מזו, אפלו עשירות. רש”י שם), כדי שלא לביש את מי שאין לו. עכ”ל המושנה. כיום, כלם כבר עשירים, ואי אפשר כבר למצא היום עני כלל...

ד. בפרט, על הרמ”ם והמשגיחים של כל הישיבות הי”ו, יזהירו את תלמידיהם הגדולים שכבר הגיעו לפרק האיש מקדש, שלא יעברו את הגבול, ולא יעברו ח” על התקנות החדשות (שהן ישנות) בבקשותיהם, ולא להכביד על הפלה ואת על הוריהם. יותר נחוץ לדרש מהנערות שלא יכבידו על החתן, כי זה הרבה יותר שכיח, כי הן עוברות על ידי זה הרבה אסורים חמורים שיש

בָּהֶם מְשֻׁם פְּקוּחַ נַפְשׁ ח"ו. אֲלֵא יִלְמְדוּ אֶת מִדַּת הַהִסְתַּפְּקוּת בְּמוֹעֵט וְכוּ'. וְלִהְזִהֵר אוֹתוֹן, כִּי רַב גִּטִּין וּפְרָצוֹת הַדּוֹר רח"ל בָּאִים רַק מִמּוֹתְרוֹת, כִּי־דוּעַ. ה. וְהֶעֱקָר, שֶׁהָאֲדָמוּרִי"ם, הַרְבָּנִים וְהַרְמִי"ם כּו' וְכוּ' יְהִי בְּרָאשׁ, שְׁמֵהֶם יֵרָאוּ וְכוּ' יַעֲשׂוּ, שְׁיַעֲשׂוּ שְׂמֻחוֹת בְּמִדַּת הַהִסְתַּפְּקוּת - כִּי בְּלֹא הֶכִי לֹא יוֹעִילוּ כָּלָם, כִּי יֵשׁ תְּקוּמָה. וְדו"ק.

ו. לְתַקֵּן, שְׁלֵא לַעֲשׂוֹת חֲתָנוֹת בְּאוֹלָמוֹת גְּדוֹלִים, וְרַק בְּאוֹלָם שֶׁל בְּתִי-הַמְדַרְשִׁים, וְהַרְבָּנִים יִשְׁפִיעוּ עַל עֲשִׂירִים לְבָנוֹת אוֹלָמוֹת קְטָנִים טוֹבִים לָזֶה, וּבִאֲפֶן שְׁלֵא יִהְיֶה שָׁם תַּעֲרֵבֶת. וְד"ל.

ז. סְכוּם הָאֲנָשִׁים שֶׁמִּתֵּר לְקָרוֹת לְכָל מִינֵי שְׂמֻחוֹת - עַיֵן סֵפֶר "לָמָּה תִּתְרָאוּ".

ח. חֶסֶד-וְשְׁלוֹם שֶׁיִּלְדִים קְטָנִים אוֹ גְּדוֹלִים יֵאָכְלוּ בְּחֲתָנוֹת, וְכוּן בְּשֶׁאֵר שְׂמֻחוֹת, כִּי זֶה מִמֶּשׁ גְּזָלָה שְׁאִין עָלֶיהָ תְּשׁוּבָה.

ט. לְפָרְסָם בְּפָרְסָמָת מְרַבָּה, אֶת אֵלֶּה שֶׁעָשׂוּ חֲתָנָה אוֹ שְׂמֻחָה גְּדוֹלָה בְּמָקוֹם קָטָן, עִם מְעַט אָנָשִׁים, וּבְלִי כְּלִי-זֶמֶר רַק בְּטַעֲיָפָס, וְגְדוֹל הַכְּבוֹד.

הַכּוֹנֵה בָּזֶה, אֵיזוֹ שְׂמֻחָה גְּדוֹלָה (חוּץ מִחֲתָנָה) עוֹשִׂים בְּכָלִי זֶמֶר אוֹ טַעֲיָפָס שֶׁל כְּלִי-זֶמֶר (מִדּוּק) הַנֶּעֱשָׂה ע"י חֲרָדִים, וּבִנְגוּנִים הַמְּקַבְּלִים. וְיִהְיֶה לְנָשִׁים לְחֹד, שְׁלֵא יִצְטָרְכוּ הַכְּלִי-זֶמֶר לְלַכֵּת לַעֲזוֹנָה, שֶׁזֶּה פְּרָצָה גְּדוֹלָה לַעֲצָמוֹ.

י. אֵלֶּה שֶׁעָשׂוּ הַשְׂמֻחָה שְׁלֵהֶם רַק עִם טַעֲיָפָס, וְלֹא בְּכָלִי-זֶמֶר, יִקְבְּלוּ תַעֲוֹדָה מִהַרְבָּנִים, וְכוּן פָּרָס גְּדוֹל, וּמְכַתְּבֵי-בְּרָכָה לְחֲתָן וְלַכֶּלֶה, וְיִקְרָאוּ אֶת מְכַתְּבֵי-בְּרָכָה אֵלֶּה בְּרַמְקוֹל בְּאֲמֻצֵּעַ הַחֲתָנָה, וְגַם יִפְרָסְמוּ אֶת זֶה (וְאֶפְלוּ לִפְנֵי הַחֲתָנָה). יֵשׁ לְפָרְסָם אֶת אֵלֶּה שֶׁעָשׂוּ הַחֲתָנָה בְּמָקוֹם קָטָן, לֹא הַזְמִינוּ רַק מִסְפָּר קָטָן שֶׁל אוֹרְחִים הַמְּזַמְּנִים לְרַקֵּד, לְשִׁתּוֹת וְלֶאֱכֹל עוֹגוֹת בְּלֶבֶד, וְלֹא לֶאֱכֹל בְּשֶׁר וְדָגִים וְכָל מְטַעֲמִים.

יא. לְאָסֵר לָבוֹא לְחֲתָנָה עִם הַשְּׂמָלוֹת הָאֲרָכוֹת וְהַיְקָרוֹת.

יב. לְאָסֵר עַל הַנָּשִׁים לְהַכְנִס לְמָקוֹם אָנָשִׁים בְּ"מִצּוּחַ-טֹאנֵץ", שֶׁתַּעֲרֵבֶת הַפְּסוּלָה הַלְזוֹ גוֹרָם רַעוֹת רַבּוֹת וְגְדוֹלוֹת לְגְרוֹת אֶת הַיִּצְה"ר שֶׁל בַּחוּרִים וְאֲבָרְכִים, בְּפָרְט שְׂבָאִים בְּבִגְדֵים יְקָרִים וְיִקְצְרִים וְתִכְשִׁיטִים, וְיוֹשְׁבִים כְּמָה שְׁעוֹת זֶה מוֹל זֶה בַּעַת שֶׁשׁוֹחֲקִים לְלִיצְנוֹת וְלִקְלוֹת שֶׁל הַבְּדָח, וְזֶה גְרוּעַ בְּיוֹתֵר. [עַיֵן בְּשׁו"ע בַּאו"ח סִימָן תִּקְכ"ט, עַל הַחַיִּיב לְמַנּוֹת שׁוּמְרִים וְשׁוֹטְרִים לְגִנּוֹת וּפְרִדָּסִים].

הַמְּשַׁךְ הַתְּקִנּוֹת בַּפְּרָשָׁה שֶׁל

"לֹקוּסוֹס - עַד מִתִּי אֲתָה מְכַלָּה מִמוֹנֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל"

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

קנט. אין עושין גַרְף שֶׁל רְעִי לְכַתְחֻלָּהּ, (ש"ח סעיף ל"ו), וּפְרוּשׁוֹ דְאִין לַעֲשׂוֹת לְכַתְחֻלָּהּ דְּבַר שְׂיִהְיֶה בּוֹדָאֵי אַחַר כֶּךָ מְאוּס לְפָנָיו וְיוֹצִיאָנּוּ, דְאָף עַל גַּב שְׁהִתִּירוּ לְהוֹצִיא דְּבַר הַמְּאוּס מִפֶּל מְקוּם לַעֲשׂוֹת לְכַתְחֻלָּהּ דְּבַר שְׂיִהְיֶה בּוֹדָאֵי אַחַר כֶּךָ מְאוּס אֲסוּר, (משנה ברורה סעיף קטן קל"ט). וּבְמִקּוּם הַפְּסָד, פְּרוּשׁ דָּאִם יִשְׂאָר הַגְּרָף בְּמִקּוּם שֶׁהוּא יִגָּנֵב אוֹ יִתְקַלְקַל וּמִנַּח בְּחֶדֶר בְּמִקּוּם שְׂאִינּוּ דֶר שָׁם, אוֹ בְּחֶצֶר בְּמִקּוּם שְׂאִין דְּרִיסַת רְגְלוֹ שָׁם, מִתֵּר לְהַכְנִיס מִטָּתוֹ לְשֵׁם לְשֹׁכֵב עָלֶיהָ, אוֹ לְהַכְנִיס שְׁלַחְנוֹ לְאֹכֵל דְּעַל יְדֵי זֶה נֶחֱשֵׁב כְּאִלוֹ דִּירְתוֹ שֶׁם וּמִמִּילָא מִתֵּר לְהוֹצִיא הַגְּרָף, אֲבָל יִשְׂיְבָה בְּעֵלְמָא שָׁם לֹא מֵהֵנִי (סעיף ל"ז, על פי באורו של המשנה ברורה ק"מ-מגן אברהם) וְהָא דִּלָּא מֵהֵנִי יִשְׂיְבָה בְּעֵלְמָא דְיוֹקָא בְּכַהֲאֵי גּוֹנָא שְׁהוּלְךָ עֲכָשׁוּ לְכַתְחֻלָּהּ לְקַבֵּעַ עֲצָמוֹ אֶצֶל הַגְּרָף, אֲבָל בְּאֵם הַגְּרָף מִנַּח בְּמִקּוּם דְּרִיסַת הַרְגֵל מִתֵּר לְפָנּוֹתוֹ (פאר ישראל הלכות שבת, וכן משמע בשולחן ערוך, עין בסמוך אות קנ"ו).

קס. וּבְדִין אֵי שְׂרִי לַעֲשׂוֹת גַּרְף לְפָנָיו בְּמִקּוּם הַפְּסָד, בְּבִאוּר הַלְכָהּ בְּשֵׁם הַגְּרָ"א דְאֲסוּר.

קסא. כֹּל דְּבַר מְטַנֵּף כְּגוֹן רְעִי וְקִיא וְצוֹאָה בֵּין שֶׁל אָדָם בֵּין שֶׁל תְּרַנְגוּלִים וְכִיּוֹצֵא בָהֶם, אִם הֵיוּ בְּחֶצֶר שְׂיִוִּשְׁבִים בֵּיהּ מִתֵּר לְהוֹצִיאָם לְאֲשֻׁפָה אוֹ לְבִיחָ"כ וְאֶפְלוּ בְּלֹא כְלִי (ש"ח סעיף ל"ד) כְּמוֹ הַחֲצֵרוֹת הָעֲשׂוּיֹת לְפָנֵי הַבֵּתִים שֶׁהוּא מְקוּם דְּרִיסַת הַרְגֵל הַתִּירוּ לְפָנּוֹתוֹ מִשׁוּם כְּבוֹדוֹ, וְהוּא הַדִּין אִם מִנַּח בְּמִבּוּי בְּמִקּוּם דְּרִיסַת הַרְגֵל מִתֵּר לְסַלְקוֹ לְצַדְדִים (משנה ברורה קל"א). וְכֵן הַדִּין בְּעַכְבָּר מֵת שְׁנַמְצָא דְמִתֵּר לְהוֹצִיאֹ בִידִים (משנה ברורה סעיף קטן ק"ל).

בְּחֶצֶר שְׂאִינּוּ דֶר שָׁם, פִּי כְּמוֹ חֶצֶר שְׂאֲחוּרֵי הַבֵּתִים אוֹ שְׁמַנָּח בְּאֲשֻׁפָה שְׁבַחֲצֵר אֲסוּר לְטַלְטְלָם (משנה ברורה קל"ג). וְגַרְף אוֹ עֵבִיט הַמְּנַח בְּמִקּוּם שְׂאִינּוּ דֶר שָׁם גַּם כֵּן אֲסוּר (אליהו רבה, משנה ברורה קל"ד) אֲבָל אִם הוּא מְלֹא וְאֵי אֲפֻשֶׁר לְפָנּוֹת עָלָיו מִתֵּר לְהוֹצִיאֹ וְלְהַחְזִירוֹ מִשׁוּם כְּבוֹד הַבְּרִיּוֹת (משנה ברורה שם) וּבְאִפְסָן זֶה שְׂצָרִיךָ לְהַכְלִי לְפָנּוֹת עָלָיו מִתֵּר לְהַחְזִירוֹ בְּלֵי מַיִם גַּם כֵּן (עיין שער הצינן אות קי"ד שסתם כו).

קסב. אָף עַל פִּי שְׁמִתֵּר לְהוֹצִיא גַרְף שֶׁל רְעִי וְעֵבִיט שֶׁל מ"ר אֲסוּר לְהַחְזִירָם אֶלָּא אִם כֵּן נִתֵּן לְתוֹכָן מַיִם (ש"ח סעיף ל"ה), וְצָרִיכִין הַמַּיִם שְׁבַתְּוֹכָן לְהִיּוֹת רְאוּיִין

על כל פנים לשתיית בהמה (משנה ברורה סעיף קטן קל"ח). ולא ישתמש בהתר של נתינת מים רק בצריכה להגדרה והעביט להוציא בו צואה ומי רגלים אבל באינו צריכה לא, זולת אם מנח במקום שאינו משתמש ומתירא שלא יאבד (משנה ברורה שם), ואם צריכה להכלי לפנות עליו ממש אין צריכה מים כלל (עיין לעיל אות קנ"ו).
 כסג. מכניס אדם מבעוד יום מלא קפתו עפר ומיחד לו קרן זוית ועושה בו כל צרכיו בשבת (ש"ח סעיף ל"ח) ולא שרי לטל רק בענין שאי"ב משום עשיית גומא דהינו שיטל בשוה או שהחול דק, או תחוח דתכף כשנוטל החול נופל לתוך הגומא וסותמה (משנה ברורה סעיף קטן קמ"ג).

כסד. אסור לטלטל בהמה חיה ועוף, ואף על פי כן מתר לכפות את הסל לפני האפרוחים כדי שיעלו וירדו בו (ש"ח סעיף ל"ט), ואפלו אם יכול להגיע להפסד על ידם כגון עוף הפורח על גבי כלים ויכול לשברם אפלו הכי אסור לתפסם בידים (משנה ברורה סעיף קטן קמ"ו).

פרק ט

כללים לכל מיני מקצה

א. טלטול מן הצד לצד דבר המתר, מתר (סימן שי"א ס"ח) ופרושו שאינו נוגע בידיו במקצה אבל הטלטול מפל מקום נעשה על ידי ידיו, דהינו שנוגע בידו בכלי ובו מטלטל המקצה, ובין שאין רוצה כלל שהמקצה יזוז ממקומו אלא שבמילא נעשה והיה פסיק רישא (דבלאו הכי בכל מלאכות שרי אינו מתפונן) כגון מטלטל חפץ המוקף מקצה ועל ידי הגבהת החפץ מזיז המקצה אף על גב שאין לו תועלת בה (עיין שי"א ס"ח) וכן בכונתו להזיז המקצה אבל כונתו לתועלת עצמו כגון שיהיה הבית מכבד ונראה (עיין משנה ברורה סימן שי"א).

ב. מתר וגם מצוה לטלטל מקצה במקום שקיים חשש שיזקו בו (ש"ח ס"ו ב רמ"א) לפיכך מתר לסלק שברי זכוכית (רמ"א שם) ומחט או מסמר וכדומה שברצפת הבית או אפלו ברחוב שאינו מערב כל זמן שאינו רשות הרבים גמורה (משנה ברורה מז) וברשות הרבים גמורה יטלטל פחות פחות מד' אמות (סעיף ח").

ג. שכח ונטל בידו מקצה גמור (פרוש, מקצה מחמת גופו או חסרון כיס) רשאי לטלטלו לכל מקום שירצה אבל רק במקום הפסד (הגר"ז סימן ש"ח י"ג).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

מי שנפךד מרבי שמעון, כאלו נפךד מהכל.

רבי יהודה היה הולך מקפוטקיא ללוד, למחמי לרבי שמעון, דהוה תמן, והוה רבי חזקיה אציל עמיה. אמר רבי יהודה לר' חזקיה, הא דתנינן, קמי ר' שמעון, והוא יהיה (דף פ"ו ע"ב) פרא אדם, ודאי כן הוא. ודא הוא ברירא דמלה. סופיה דקרא דכתיב, ועל פני כל אחיו ישכון. מהו ועל פני כל אחיו ישכון?

אמר לו, לא שמעתי ולא אמר, שהרי למדנן, פתוב (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה. אשר שם משה - אתה יכול לומר. אבל שלא שם משה - אינך יכול לומר.

פתח רבי יהודה ואמר, (שם) כי הוא חייך וארץ ימיה. מי שזוכה בתורה ולא נפךד ממנה, זוכה לשני חיים - אחד בעולם הזה, ואחד בעולם הבא, שכתוב חייך, שנים. וכל מי שנפךד ממנה, כמי שנפךד מן החיים, ומי שנפךד מרבי שמעון, כאלו נפךד מהכל.

ומה בפסוק הזה שהוא פותח פתח לא יכלנו להפנס אליו - דברי תורה הנסתרים על אחת כמה וכמה. אוי לדור שרבי שמעון בן יוחאי

רבי יהודה הוה אציל מקפוטקיא ללוד, למחמי לרבי שמעון, דהוה תמן, והוה רבי חזקיה אציל עמיה. אמר רבי יהודה לר' חזקיה, הא דתנינן, קמי ר' שמעון, והוא יהיה (דף פ"ו ע"ב) פרא אדם, ודאי כן הוא. ודא הוא ברירא דמלה. סופיה דקרא דכתיב, ועל פני כל אחיו ישכון. מהו ועל פני כל אחיו ישכון?

אמר ליה, לא שמענא, ולא אימא. דהא אוליפנא, פתיב (דברים ד) וזאת התורה אשר שם משה. אשר שם משה, אתה יכול לומר. דלא שם משה, אי אתה יכול לומר.

פתח ר' יהודה ואמר, (דברים ל) כי הוא חייך וארץ ימיה. מאן דזכי באורייתא, ולא אתפרש מינה, זכי לתרין חיון, חד בעלמא דין, וחד בעלמא דאתי. דכתיב חייך, תרי. וכל מאן דיתפרש מינה, כמאן דמתפרש מן חיי, ומאן דמתפרש מר' שמעון, כאילו מתפרש מכלא.

ומה בהאי קרא דאיהו פתח פתחא, לא יכילנא למיעאל בה. פתגמי אורייתא דסתימין, על אחת כמה וכמה. ווי לדרא, דר' שמעון בן

יוחאי יסתליק מניה. דכד אָנן קיימין קמי דר' שמעון, מבועין דלָבא פתיחין לְכַל עיבֵר, וּכְלָא מִתְגַּלִּיא. וְכַד אֲתַפְרֶשְׁנָא מְנִיה. לֹא יִדְעָנָא מִיָּד, וְכַל מְבוּעִין סְתִימִין.

אמר ר' חזקיה, היינו דכתבי, (במדבר יא) וַיֹּאצֵּל מִן הַרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל שְׁבָעִים אִישׁ הַזִּקְנִים, כְּבֹצִינָא דָא, דְּנִהְרִין מִינֵה כְּמָה בּוֹצִינִין, וְהוּא בְּקִימִיה שְׂכִיח. כֵּן ר' שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, מְאִירֵי דְבוֹצִינִין, הוּא נִהִיר לְכֹלָא, וְנִהְוֵרָא לֹא אַעֲדֵי מְנִיה, וְאַשְׁתַּכַּח בְּקִימִיה. אֲזֵלוּ עַד דְּמָטוּ לְגַבִּיה.

כד מטו גביה, אשכחוהו, דהוה יתיב ולעי באורייתא, והוה אמר, (תהלים קב) תִּפְלָה לַעֲנִי כִי יַעֲטֹף וּלְפָנַי יִי' יִשְׁפּוֹף שִׁיחוּ. כָּל צְלוֹתָא דִּישְׂרָאֵל צְלוֹתָא, וְצְלוֹתָא דְעָנִי עֲלָא מְכֻלָּהוּ. מְאִי טַעֲמָא. מְשׁוּם דְהֵאִי סִלְקָא עַד כְּרִסֵי יִקְרָא דְמִלְכָא, וְאַתְעֵטֵר בְּרִישִׁיה. וְקוּדְשָׁא בְּרִין הוּא מְשִׁתְּבַח (נ"א מתעטרף) בְּהֵיא צְלוֹתָא וְדָאִי. תִּפְלָה דְעָנִי, תִּפְלָה אִקְרִי.

כי יעטרף. עטופא דא, לאו עטופא דכסו הוא, דהא לית ליה. אלא, כתיב הקא כי יעטרף. וכתיב הַתָּם, (איכה ב) הָעֲטוּפִים בָּרָעַב. וּלְפָנַי יִי' יִשְׁפּוֹף שִׁיחוּ, דִּיקְבֵּל קָמִי מְאִירֵיה, וְדָא נִיחָא לִיּה קָמִי קְדָשָׁא בְּרִין הוּא, מְשׁוּם דְעֲלָמָא מִתְקַיֵּמָא בֵּיה, כֵּד לֹא אֲשִׁתְּכַחוּ שְׂאָר קִימֵי עֲלָמָא בְּעֲלָמָא. וּוִי לְמָאן דְּהֵוּא מְסַכְנָא יִקְבֵּל עֲלוּהִי

יסתלק ממנו. שכשָׁאנוּ עוֹמְדִים לְפָנַי רְבִי שְׁמַעוֹן, מְעִינֹת הַלֵּב פְּתוּחִים לְכָל עֵבֶר וְהִפְל מִתְגַּלֵּה. וְכִשְׁנִפְרָדִים מִמֶּנּוּ, לֹא יוֹדְעִים דְּבַר, וְכַל הַמְעִינֹת נִסְתָּמִים.

אמר רבי חזקיה, הינו שכתוב (במדבר יא) וַיֹּאצֵּל מִן הַרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן עַל שְׁבָעִים אִישׁ הַזִּקְנִים. כְּמִנְוֵרָה הָזוּ שְׂמֵאִירִים מִמֶּנָּה כְּמָה מְנוֹרוֹת, וְהִיא מְצוּיָה בְּקִימָהּ. כֵּן רְבִי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּעַל הַמְנוֹרוֹת הוּא מְאִיר לְכָל, וְהָאוֹר לֹא זָז מִמֶּנּוּ וְנִמְצָא בְּקִימוֹ. הֵלְכוּ עַד שֶׁהִגִּיעוּ אֵלָיו.

כְּשֶׁהִגִּיעוּ אֵלָיו, מְצָאוּהוּ שְׁהִיָּה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, וְהִיָּה אוֹמֵר (תהלים קב) תִּפְלָה לַעֲנִי כִי יַעֲטֹף וּלְפָנַי ה' יִשְׁפּוֹף שִׁיחוּ. כָּל תִּפְלַת יִשְׂרָאֵל הִיא תִּפְלָה, וְתִפְלַת הָעָנִי עֲלִיוֹנָה מְכֻלָּם. מָה הַטַּעַם? מְשׁוּם שֶׁזֶּה עוֹלָה עַד כְּסֵא הַכְּבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ וּמִתְעַטְרֵת בְּרֵאשׁוֹ. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשִׁתְּבַח (מתעטרף) בְּאוֹתָהּ תִּפְלָה וְדָאִי, תִּפְלַת הָעָנִי נִקְרָאת תִּפְלָה.

כי יעטרף. עטופ זה אינו עטופ של פסוי, שְׁהִירֵי אֵין לוֹ. אֲלָא כְּתוּב כָּאן כִּי יַעֲטֹף, וְכְתוּב שָׁם (איכה ב) הָעֲטוּפִים בָּרָעַב. וּלְפָנַי ה' יִשְׁפּוֹף שִׁיחוּ, שְׁקוּבֵל לְפָנַי רְבוּנוּ. וְזֶה נוּחַ לְפָנַי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְשׁוּם שֶׁהַעוֹלָם מִתְקַיֵּם בּוֹ כְּשֶׁלֹּא נִמְצָאִים שְׂאָר מְקִימֵי הָעוֹלָם בְּעוֹלָם. אוֹי לְמִי שְׂאוֹתוֹ הָעָנִי יִקְבֵּל עָלָיו לְרְבוּנוּ, מְשׁוּם שֶׁהָעָנִי קְרוּב

לְמַלְאָה יוֹתֵר מִכֶּלֶם, שְׁכַתוֹב (שמות כב)
וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי חָנּוּן
אֲנִי.

לְמֵאֲרִיָּה, מִשׁוּם דְּמִסְכָּנָא קָרִיב
לְמַלְאָה יִתִּיר מְכַלְהוּ, דְּכַתִּיב, (שמות
כב) וְהָיָה כִּי יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי
חָנּוּן אֲנִי.

וְלִשְׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם - לְפַעְמִים
שְׁשׁוּמַע וְלְפַעְמִים שְׁלֵא שׁוּמַע. מָה
הִטְעַם? מִשׁוּם שְׁדִינֵר הַמְּלָךְ הוּא
בְּכֵלִים הַשְּׁבוּרִים הֶלְלוּ, שְׁכַתוֹב (ישעיה
נז) וְאֵת דְּכָא וְשִׁפְל רוח. וְכַתוֹב (תהלים
לד) קָרוֹב ה' לְנִשְׁבָּרֵי לֵב. (שם נה) לֵב
נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה.

וְלִשְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא, זְמַנִּין דְּשָׁמַע,
זְמַנִּין דְּלֹא שָׁמַע. מָאי טַעְמָא. מִשׁוּם
דְּדִיּוּרִיָּה דְּמַלְכָא בְּהַנִּי מְאִנִּי תְבִירִי,
דְּכַתִּיב, (ישעיה נז) וְאֵת דְּכָא וְשִׁפְל רוח.
וְכַתִּיב (תהלים לד) קָרוֹב יי' לְנִשְׁבָּרֵי לֵב.
(תהלים נא) לֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא
תִבְזֶה.

מְכָאן תְּנִינֵן, מָאן דְּנִזְיף בְּמִסְכָּנָא,
נִזְיף בְּשִׁכְיִנְתָּא, דְּכַתִּיב וְאֵת דְּכָא
וְשִׁפְל רוח. וְכַתִּיב (משלי כב) כִּי יי' יָרִיב
רִיבִם וְגו'. בְּגִין דְּאֶפּוֹטְרוֹפָא דְּלֵהוֹן
תְּקִיפָא, וְשִׁלִּיטָא עַל כְּלָא, דְּלֹא
אֶצְטְרִיךְ סִהְדִי, וְלֹא אֶצְטְרִיךְ לְדִינָא
אֲחֵרָא, וְלֹא נְטִיל מִשְׁכּוֹנָא, כְּשִׂאָר
דִּינָא. וּמָה מִשְׁכּוֹנָא נְטִיל, נִשְׁמַתִּין
דְּבַר נֶשׁ, דְּכַתִּיב וְקָבַע אֶת קוֹבְעֵיהֶם
נִכְּשׁ.

מְכָאן תְּנִינֵן, מָאן דְּנִזְיף בְּמִסְכָּנָא,
נִזְיף בְּשִׁכְיִנְתָּא, דְּכַתִּיב וְאֵת דְּכָא
וְשִׁפְל רוח. וְכַתִּיב (משלי כב) כִּי יי' יָרִיב
רִיבִם וְגו'. בְּגִין דְּאֶפּוֹטְרוֹפָא דְּלֵהוֹן
תְּקִיפָא, וְשִׁלִּיטָא עַל כְּלָא, דְּלֹא
אֶצְטְרִיךְ סִהְדִי, וְלֹא אֶצְטְרִיךְ לְדִינָא
אֲחֵרָא, וְלֹא נְטִיל מִשְׁכּוֹנָא, כְּשִׂאָר
דִּינָא. וּמָה מִשְׁכּוֹנָא נְטִיל, נִשְׁמַתִּין
דְּבַר נֶשׁ, דְּכַתִּיב וְקָבַע אֶת קוֹבְעֵיהֶם
נִכְּשׁ.

עוֹד אָמַר, תְּפִלָּה לְעַנִּי - כָּל מְקוֹם
שְׁנִקְרָא תְּפִלָּה, דְּבַר עֲלִיוֹן הוּא, שֶׁהוּא
עוֹלָה לְמְקוֹם (שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא) עֲלִיוֹן.
תְּפִלַּת הָרֹאשׁ הֵן הַתְּפִלִּין שֶׁל הַמְּלָךְ
שְׁמַנִּיחַ אוֹתָם.

תּו אָמַר תְּפִלָּה לְעַנִּי, כָּל אֲתָר
דְּאֶקְרִי תְּפִלָּה, מְלָה עֲלָאָה הִיא,
דְּהִיא סְלִקָא לְאֲתָר (דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אֲחָד) עֲלָאָה. תְּפִלָּה דְּרִישָׁא, אִינוּן
תְּפִלֵי דְּמַלְכָא, דְּאָנַח לָהּ.

רְבִי שְׁמַעוֹן סוֹבֵב רֵאשׁוּ, וְרָאָה אֶת
רְבִי יְהוּדָה וְאֵת רְבִי חִזְקִיָּה שֶׁהִגְיעוּ
אֵלָיו. אַחַר שְׁסַיִם, הִסְתַּפֵּל בָּהֶם.
אָמַר לָהֶם, אוֹצֵר הָיָה לָכֶם וְאֶבֶד
מִכֶּם. אָמְרוּ לוֹ, וְדַאי שְׁפַתַּח עֲלִיוֹן
פְּתַח מוֹרְנוּ, וְלֹא יִכְלֵנוּ לְהַכְנִיס בּוֹ.

רְבִי שְׁמַעוֹן אֶסְחַר רִישִׁיָּה, וְחַמָּא
לְר' יְהוּדָה וְלְר' חִזְקִיָּה, דְּמִטּוּ גְבִיָּה.
בְּתַר דְּסַיִים אֶסְתַּפֵּל בְּהוּ. אָמַר לָהּ,
סִימָא הָוָה לָכוּ וְאֲתַאבִּיד מְנַיִכוּ.
אָמְרוּ לִיָּה, וְדַאי דְּפַתַּחַא עֲלָאָה פְּתַח
מֹר, וְלֹא יִכְלִנָּא לְמִיעָאֵל בְּהּ.

אָמַר, מָאִי הִיא. אָמְרוּ לֶיהָ, (בראשית טז) וְהוּא יְהִי פָּרָא אָדָם, וְסִיפִיה דְקָרָא בְעֵינָא לְמַנְדַּע, דְכַתִּיב וְעַל פְּנֵי כָל אַחֲוֵי יִשְׁכּוּן, מַהוּ עַל פְּנֵי כָל אַחֲוֵי. דְהָא בְרִירָא דְכּוֹלִיָּה קָרָא יְדַעְנָא, וְהָאִי לָא יְדַעְנָא, דְסִיפִיה דְקָרָא, לָא אֶתְחַזִּי כְרִישִׁיה.

אָמַר לֹון, חֵיכּוּן, כִּלָּא חַד מְלָה הִיא, וּבַחַד דְרָגָא סְלָקָא. תְּאֵנָא, כִּמָּה פְּנִים לְפְנִים, אִית לִיה לְקוּדְשָׁא בְרִירָה הוּא. פְּנִים דְנַהְרִין. פְּנִים דְלָא נַהְרִין. פְּנִים תְּתַאֲוִן. פְּנִים (דף פ"ז ע"א) רְחִיקִין. פְּנִים קְרִיבִין. פְּנִים דְלַגְו. פְּנִים דְלַבְר. פְּנִים דִּימִינָא. פְּנִים דְשְׂמַלְא.

תְּאֵתְחַזִּי, זְכַאֲוִן אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל קַמִּיה דְקוּדְשָׁא בְרִירָה הוּא, דְאֶחֱיָדוּן בְּאַנְפִּין עֲלָאִין דְמַלְכָּא. בְּאֵינּוּן פְּנִים דְהוּא וּשְׂמִיָּה אֶחֱיָדוּן בְּהוּ, וְאֵינּוּן וּשְׂמִיָּה חַד הוּא. וּשְׂאֵר עַמִּין אֶחֱיָדוּן בְּאֵינּוּן פְּנִים רְחִיקִין, בְּאֵינּוּן פְּנִים תְּתַאֲוִן. וּבְגִינֵי כִּן אֵינּוּן רְחִיקִין מְגוּפָא דְמַלְכָּא, דְהָא חֲמִינָא כָּל אֵינּוּן דְמַצְרִים, קְרִיבִין דִּישְׂמַעְאֵל, כִּמָּה אַחִין וְקְרִיבִין הוּוּ לִיה, וְכִלְהוּ הוּוּ בְּאַנְפִּין תְּתַאֲוִן, בְּאֵינּוּן פְּנִים רְחִיקִין.

וּבְגִינֵיה דְאַבְרָהָם, פַּד אֶתְגַּזַּר יִשְׂמַעְאֵל, זְכָה, דְשׁוּי מְדוּרִיה וְחוֹלְקִיה בְּאַתֵּר דְשְׁלִיטָא עַל כָּל אֵינּוּן פְּנִים רְחִיקִין וְתְתַאֲוִן, עַל כָּל אֵינּוּן פְּנִים דְשְׂאֵר עַמִּין. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב יְדוּ בְּכָל, וּבְגִינֵי כִּן עַל פְּנֵי כָל אַחֲוֵי יִשְׁכּוּן, כְּלוּמַר, יִשׁוּי מְדוּרִיה

אָמַר, מַה הוּא? אָמְרוּ לוּ, (בראשית טז) וְהוּא יְהִי פָּרָא אָדָם. וְסוּף הַפְּסוּק אָנּוּ רוּצִים לְדַעַת, שְׁכַתּוּב וְעַל פְּנֵי כָל אַחֲוֵי יִשְׁכּוּן. מַה זֶה עַל פְּנֵי כָל אַחֲוֵי? שְׁהֲרִי בְרוּר שֶׁל כָּל הַפְּסוּק יְדַעְנוּ, וְאַתְּ זֶה לָא יְדַעְנוּ, שְׁסוּף הַכְּתוּב לָא נִרְאָה כְּרִאשׁוּ.

אָמַר לָהֶם, חֵיכּוּם, הַכֵּל הוּא דְבַר אַחַד, וּבְדַרְגָּה אַחַת עוֹלָה. שְׁנַיְנוּ, כִּמָּה פְּנִים לְפְנִים יֵשׁ לְקוּדְשׁ-בְּרוּךְ-הוּא: פְּנִים הַמְּאִירִים. פְּנִים שְׁלֵא מְאִירִים. פְּנִים תְּחַתּוֹנִים. פְּנִים רְחוּקִים. פְּנִים קְרוּבִים. פְּנִים שְׁלֶפְנִים. פְּנִים שְׁלַחוּץ. פְּנִים שֶׁל יְמִין. פְּנִים שֶׁל שְׂמֵאל.

בְּאֵינּוּן יִשְׂרָאֵל לְפְנֵי הַקּוּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׂאֶחֱזִים בְּפְנִים הַעֲלִיּוֹנִים שֶׁל הַמְּלָךְ בְּאוֹתָם פְּנִים שֶׁהוּא וּשְׂמוּ אַחֲזִים בָּהֶם, וְהֵם וּשְׂמוּ אַחַד הוּא, וּשְׂאֵר הַעַמִּים אַחֲזִים בְּאוֹתָם פְּנִים רְחוּקִים, בְּאוֹתָם פְּנִים תְּחַתּוֹנִים, וְלַכֵּן הֵם רְחוּקִים מְגוּף הַמְּלָךְ, שְׁהֲרִי רְאִינוּ כָּל אוֹתָם שֶׁל מְצָרִים, קְרוּבֵי יִשְׂמַעְאֵל, כְּמוֹ אַחִים וְקְרוּבִים הִיוּ לוֹ, וְכֵלָם הִיוּ בְּפְנִים תְּחַתּוֹנִים וּבְאוֹתָם פְּנִים רְחוּקִים.

וּבְגִלְל אַבְרָהָם, כְּשֶׁנִּמּוֹל יִשְׂמַעְאֵל, זְכָה שֶׁשָּׂם מְדוּרוֹ וְחָלְקוֹ בְּמִקּוֹם שֶׁשׁוֹלֵט עַל כָּל אוֹתָם פְּנִים רְחוּקִים וְתְחַתּוֹנִים, עַל כָּל אוֹתָם פְּנִים שֶׁל שְׂאֵר הַעַמִּים. זֶהוּ שְׁכַתּוּב יְדוּ בְּכָל. וּמִשׁוּם כִּן עַל פְּנֵי כָל אַחֲוֵי יִשְׁכּוּן. כְּלוּמַר, יִשִּׁים מְדוּרוֹ וְחָלְקוֹ לְמַעַלָּה הַמִּשְׁךָ בַּעֲמוּד לֵב

בְּדַרְכֵי הַזֵּהָר

כְּתָב הָאוֹר הַחַיִּים הַקְּדוֹשׁ (פְּרֻשַׁת בְּחֻקֵּי כ"ו י"ב), דָּרַק לַמּוֹד תּוֹרָה לְשִׁמָּה
מִצִּיל מֵהִיצֵר, וְעַל תּוֹרָה לְשִׁמָּה נֹאמֵר, תּוֹרָה מְגִינָא וּמְצִלָּא.

וּבִסְפָר "נֶפֶשׁ הַחַיִּים" (שֶׁעַר ד' פָּרָק כ"ה) כְּתָב בְּאַרְיֵכוֹת, שָׂרַק עַל יְדֵי עֶסֶק
הַתּוֹרָה לְשִׁמָּה זוֹכָה לְקַיֵּם הָעוֹלָם. וְאֵין לָנוּ תּוֹרָה לְשִׁמָּה יוֹתֵר מִלְמוּד
הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ, (עֵין אוֹר הַזֵּהָר).

מִשָּׁה רַבְּנוּ וְהַרְשָׁב"י אוֹמְרִים, כִּי הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ הוּא כְּמוֹ תַבַּת נֹחַ, וְאֵלּוּ
שִׁילְמוֹדוֹ יִנְצְלוּ מִחֻבְלֵי מְשִׁיחַ, וְהַרְמַח"ל הַקְּדוֹשׁ אוֹמֵר לָנוּ, שָׂרַק בְּזָה
תְּלוּי סוּד הַצֵּלָת עַם יִשְׂרָאֵל בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן וּגְאֻלָּתוֹ, בְּכַח וּסְגֻלַּת לַמּוֹד הַזֵּהָר
הַקְּדוֹשׁ, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ: בְּרִיחַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי עֲשֶׂתָה עֵינֵי הַתְּבָה,
וְכָלְנוּ נִבְרַח לַתְּבָה הַזֹּאת וְנִנְצָל.

וּכְבָּר גִּילָה לָנוּ הַרְשָׁב"ש הַקְּדוֹשׁ, בְּשִׁכְבוֹ עַל עַרְשׁ דְּוַי סְמוּךְ לַפְּטִירָתוֹ, הַשְּׂאִיר
לָנוּ מַעֲיֵן צוֹאָה כְּאִשֶּׁר אָמַר לְבָנוּ רַבִּי חֲזַקְיָהוּ יִצְחָק זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
אָמֵן: "יִודַע אֲנִי, שְׁבֻזְכוֹת הַזֵּהָר הַקְּדוֹשׁ, וְכַתְּבֵי הַקְּבֵלָה, יֵצֵא עִם יִשְׂרָאֵל
לְחַרוֹת, וּבְלִמּוּד זֶה תְּלוּי גְאֻלָּתֵנוּ, וּבִיֵּאת מְשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ"... "וְתוֹרַת הַסּוּד מַה
יְהִי עָלֶיהָ"? (סֵפֶר הַרְשָׁב"ש עַמ' 158), מְלוֹתַי הָאַחֲרוֹנוֹת שֶׁל אוֹתוֹ צְדִיק וְקְדוֹשׁ
מְרַחֲפוֹת בְּעוֹלָם, תּוֹבְעוֹת עֲלֵבוֹן, וּמְפַצְרֵרוֹת לְקִיָּמָן. "וְתוֹרַת הַסּוּד מַה יְהִי
עָלֶיהָ!?"... וְהַקּוֹל קוֹרֵא בְּמִדְבָּר פָּנוּ דֶרֶךְ לְאַלְקֵינוּ. הַקְּדִישׁוּ מִזְמַנְכֶם בְּכָל יוֹם
לְשֵׁם שְׁמַיִם, בְּשִׁבִיל יְשׁוּעַת הָעַם, וּלְהַצֵּלַת הַדּוֹר כָּלוּ – בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת.
הַמְשַׁךְ הַדְּרָשָׁה בַּחֲבֵרַת הַבֵּאָה

"מאין לי בשר לתת לכל העם הזה כי יבפו עלי לאמר הנה לנו בשר ונאכלה. לא אוכל אנכי לבדי לשאת את כל העם הזה כי כבוד ממני. ואם ככה את עשה לי הרגני נא הרג אם מצאתי חן בעיניך ואל אראה ברעתי" (במדבר פרק יא יג-טו)

סודות חדשים שנתגלו

הבית ישראל זי"ע מציל את אחב"י בארצות הברית מאכילת חלב דאורייתא מכתב שנתקבל מהגה"צ רבי משה אליעזר פאפער שליט"א רב ואב"ד בית מדרש סעליש טשארטקוב בני ברק.

דברים המובאים להלן נכתבים במהירות כדי לקיים דברי הצדיק מחותני פ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א בבריאות גופא ונהורא מעליא בס"ד ונחת לרוב מכל יוצאי חלציו, כולם אהובים וכלם ברוכים בלי עין הרע וכו'.

משה אליעזר פאפער רב אב"ד בית מדרש סעליש טשארטקוב בני ברק.

העליתי עד כאן ענינים השיכים למחבר הרב הגאון מרדכי גבריאל מלאכי זצ"ל.

מקדמא דנא ימים טובא עברו כחמש עשרה שנים ויותר בעת למדו שעורים בסדרם עם דיוק הדין והלכה למעשה, הלכה למשה מסיני, ומעשה רב איש מפי איש עד משה רבנו עליו השלום.

כידוע מדברי הרמ"א בהלכות טרפות, וזה לשונו: "ודברים אלו אי אפשר ללמד דרך הכתב על ידי למוד אלא לפי נסיון המעשה שהיא על ידי למוד איש מפי איש בראיה ממש", עד כאן מתוך דברי לשונו הקדוש.

מענין לענין באותו ענין ספר לי רב הגאון הנ"ל כמה פעמים וכן הנה המעשה ממש כלשונו: כמה שבועות לפני פסח קבלתי הודעה שהצדיק הקדוש הבית ישראל זצ"ל קורא לי, נסעתי לירושלים עיר הקדש וקבל אותי בחביבות, ואחרי דרישת שלום, אמר לי בתקיפות: **אתה יודע באמריקה אוכלים יהודים יראים חלב שהיא דאורייתא רח"ל, ומבקש אני אותך שתסע לשם ותתקן את הענין על צד היותר טוב.** אמרת, רבי, הרי פסח בא, ומשמש אני כרב בתל אביב ואלפי אנשים באים אלי למכור חמץם. אמר לי, למכור חמץ יש הרבה רבנים שיכולים, אבל תקון חלב דאורייתא ה' ירחם, רק אתה יכול. על כן עזבתי הכל ונסעתי כדברי קדשו, וכן הנה שכל ארצות הברית אכלו חלב ולא ידעו בין ימינם לשמאלם, וברוף ה' ידוע והתפרסם בכל ארצות הברית התקונים שתקנתי בענין הניקור של חלב דאורייתא. וידוע שעשרות אלפים יהודים שומרי תורה ומצוות הפסיקו לאכול בשר בהמה, וגם הגאונים הצדיקים יצאו במחאה נגד מאכלי החלב - וידוע שכ"ק מרו אדמו"ר מקלויזנבורג אסר לכל חסידיו לאכול בשר בהמה, והאדמו"ר מקאשוי זי"ע, אמר שלא יהיה בשר כשר עד ביאת המשיח, ובמכתבו לכל חסידיו כתב לא לאכול לאכול בשר בהמה, ולהבחל"ח האדמו"ר מוויזניץ מאנסי גם אמר לחסידיו לא לאכול בשר בהמה, ועוד כשלישים צדיקים עוררו על זה, ורצו להרוג את כולם כידוע, ונדפס בספר קול השוחטים ו' חלקים באריכות].

זהר
השבת

ספר מִזְבַּח הַרְבִּים בְּהַלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ס
גודל מעלת שכר המזבח את הרבים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדו"שים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזיז את
הרבים, או שנותן כסף להדפיס

יח. שזכות אבותם מוסב על העוסקים עם הציבור, דאין ממנין פרנס אלא
א"כ יש לו זכות אבות. (מדרש שמואל)

מי שפסקו גדולה מן השמים ומגיס דעתו הקב"ה משפילו
יט. וצדקתם עומדת לעד: כ. א"ר אלעזר א"ר חנינא בשעה שפוסקין
גדולה לאדם פוסקין לו ולזרעו עד סוף כל הדורות שנאמר לא יגרע
מצדיק עיניו ואת מלכים לכסא ויושיבם לנצח ויגבהו ואם הגיס דעתו
הקדוש ברוך הוא משפילו שנאמר "ואם אסורים בזיקים ילכדון בחבלי
עוני". (זבחים קב)

אין לפרנס להתגאות על הציבור

כ. אמר רב יהודה אמר שמואל מפני מה לא נמשכה מלכות בית שאול
מפני שלא היה בה שום דופי"ב דאמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן
יהוצדק אין מעמידין פרנס על הצבור אלא אם כן קופה של שרצים תלויה
לו מאחוריו שאם תזוח דעתו עליו אומרים לי חזור לאחוריק. (יומא כב)

עצם המינוי להיות פרנס ועוסק בצרכי ציבור סגולה לעשירות
כא. א"ר נהוראי בר אידי אמר שמואל כיון שנתמנה אדם פרנס על הצבור
מיד מתעשר מעיקרא כתיב בבזק ולבסוף כתב בטלאים ודילמא
טלאי דידהו אם כן מאי רבותא דמלתא. (יומא כב)

כל פרנס שמנהיג את הציבור בנחת זוכה ומנהיגם לעולם הבא
כב. אמר רבי אלעזר כל פרנס שמנהיג את הצבור בנחת זוכה ומנהיגם
לעולם הבא שנאמר כי מרחמם ינהגם ועל מבועי מים ינחילם.
(סנהדרין צט)

הערות

כג. משפחה ויתגאו המלכים היוצאים מזרעו על ישראל, אבל דוד מרות המואביה אתא
(רש"י).

כל מי שנתמנה פרנס על הציבור ונמצא נאמן תפילתו מתקבלת
כג. הגיע י"ז במרחשון ולא ירדו גשמים התחילו היחידיים מתענין וכו'
אלו הן היחידיים אלו שהן מתמנין פרנסין על הצבור מכיון שהוא
מתמנה פרנס על הצבור הוא מתפלל ונענה אלא מכיון שהוא מתמנה
פרנס על הצבור ונמצא נאמן כדאי הוא מצלייא ומתענייא.
(ירושלמי תענית פ"א)

כל המתמנה פרנס על הציבור נמנה יחד עם כל הגדולים - פרנסי הדור
כד. רבי יוסי עאל לכפרה בעא מוקמא לון פרנסין ולא קבלון עליהון,
ועל ואמר קומיהון בן בבי על הפקיע, ומה זה שנתמנה על הפתילה
זכה להימנות עם גדולי הדור אתם שאתם מתמנין על חיי נפשות לא כל
שכנ"ג.
(ירושלמי פאה פ"ח)

ר' חגי כשהיה ממנה פרנס היה נותן לו ספר תורה בזרועו
כה. ר' חגי בר הוה מקים פרנסין הוה מטעין לון אורייתא"ד לומר שכל
שררה שניתנה מתורה ניתנה שנאמר בי מלכים ימלוכו בי שרים
ישורו.
(ירושלמי הוריות פ"ג)

הראשים ובעלי השררה חובתם להשתדל אצל המלכות עבור העם
כו. אתם נצבים היום כולכם וגו'. רבי יהושע דסיכנין בשם רבי לוי, משה
על ידי שצפה ברוח הקדש שעתידין ישראל להסתכר"ה במלכות
וראשיהן עומדין על גביהן הקדים ראשים לזקנים.
(ירושלמי הוריות פ"ג)

הערות

אג. היה רוצה למנות גבאין מבני העיר ולא קבלו ממנו שהיו בורחים מן השררה אמר
ליה הלא תראו בן בבא על הפקיע ממונה על הפתילות ומה זה שלא היה רק התמנות
קלה על הפתילות זכה להמנות עם הממונים אחרים גדולי הדור ובמתניתין בשקלים
נמנו כל שכנ אתם כו'.

אד. לקח ס"ת ונתן להם לטעון אותה בזרועו לומר לך שאין ראוי להיות מנהיג אלא מי
שהוא בן תורה ומצדה כל השררה והכבוד שנאמר בי מלכים וגו' גם כדי להורות שכל
המנהיגות צריכה להיות בדרך התורה.

אה. להסתכר. להסתגר ולהיות נמסרין ביד המלכות וראשיהן עומדין להשתדל עליהן
לפיכך הקדימן שאם אין ראשים משתדלין לפייס את המלכות אין כח ביד הזקנים
ללמוד תורה.

המשך יבא

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

לכבוד מפעל הזהר העולמי

ראיתי שיש לכם כבר 200 "כוכבי אור" (מתנדבים לחלוקת הזהר) וחסבתי שעליהם כון דבריו הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ צוקללה"ה זיע"א, (באמרי פנחס עמוד ע"א אות קמ"ז דפוס שנת תשמ"ח) וזה לשון קדשו: אמר אותן בני אדם שיש להם נשמה מעשור ספירות דעגולים אינם יכולים לעמד על מדרגה אחת כמו הגלגל וכו' ולכן רבי מאיר ... שהיתה לו נשמה מעשור ספירות דעגולים, ... רבי יהודה ... שהיתה לו נשמה מעשור ספירות דיתר וכו' וגם שעשור ספירות (דעגולים) גבוהים מאד וכו' מלכות שבמלכות הוא גבוה מאד. (מדתו של דוד המלך עליו השלום), עד כאן לשונו הקדוש. ולכן אמרתי לפרש אשר זהו מעלתם הגבוהה והעצומה שלכם ושל כל הכוכבי אור, ומסתמא זכו ונשמתם היא מעשור ספירות הקדושות דעגולים. (עין בספר הקדוש אוצרות חיים למורנו הרב רבי חיים ויטאל שער הראשון שער העגולים, והבו.) אשריכם ישראל.

בהערצה עצומה:

ד. רבינוביץ' - ברכפלד פה ארץ הקדש

בסיעתא דשמאי, ל"ג בעמר התשס"ט.

לכבוד מפעל הזהר העולמי שעל יד חברת "מזכי הרבים", שלום וברכה. קראנו את העלון הנפלא "עלו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון" ובו פונים לצבור להצטרף למעגל לומדי העמוד היומי בזהר הקדוש.

היות ולי יש כבר ברוח השם זהר קטן אבקשכם רק לשלח לי טבלת - לוח עמוד היומי בזהר הקדוש, על מנת שאוכל בלי נדר להצטרף כבר מהיום למעגל הלומדים, וזכות רשב"י הקדוש תגן עליכם ועל כל בית ישראל, אמן.

בתודה מראש:

אריאל דין - בני ברק

זהר
השבח

בְּסִיעָתָא דְשִׁמְיָא, לְכַבוֹד מְפִיצי תְּקוּנַי הַזֶּהר הַדָּף הַיּוֹמִי, שְׁלוֹם רַב...
 בְּרִצּוֹנִי לְהַזְמִין כַּמוֹת גְּדוּלָה שֶׁל תְּקוּנַי זֶהר וְאוֹר הַזֶּהר, כְּמוֹ כֵּן אִם אֶפְשֶׁר לְשַׁלַּח
 לָנוּ גַם רַב שֶׁיִּלְמַד כָּאֵן אֶת הָאֲנָשִׁים בְּזֶהר הַקְּדוֹשׁ.
 רְצִיתִי לְדַעַת מָה הָעֲלוֹת שֶׁל הַהוֹצָאָה הַזֶּה ל.

בתורה מראש:

צופיה

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אוֹר לְיוֹם שְׁנֵי פְּרָשַׁת בְּמִדְבָּר כ"ד לַחֲדָשׁ זִיו, ט"ל אוֹרוֹת
 ל"א-ל חי", תְּהֵא שְׁבִית ס'מֵן ט'וֹב לְפָרֵט קָטָן.

בְּאֵתִי הִנֵּה לְהוֹדִיעְכֶם עַל חֻלְקַת הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ לְהַמְקַבְּלִים עַל עֲצָמָם בְּלֵי נֶגֶד
 לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם כְּסֻדֵּר הַלּוּחַ יוֹמִי מוֹרֵי וְחֻמֵי הַגָּאוֹן הַצְּדִיק רַבִּי י. ה. שְׁלִיט"א -
 מִמְשַׁפֵּיעֵי בְעִיר הַתּוֹרָה וְהַחֲסִידוֹת - בְּנֵי בְּרַק, אָמַר לִי שֶׁבְּרִצּוֹנִי לְלַמֵּד בְּזֶה, אֲבָל
 אֵינִי יָכוֹל לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם מִמֶּשׁ כְּבַעֲרֵבִי פְּסָחִים וְכוּ', וְאָמַרְתִּי אֵלָיו שֶׁיְּכֻל לְהִשְׁלִים
 [אֶף שֶׁמִּמִּילָא לּוֹמֵד בְּכָל יוֹם קִצַּת בְּסִפֵּר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ הַמוֹבָא ב"חֻק לִישְׁרָאֵל"].

על כן הנני מבקש למענו אם אפשר לקבל ספר הקדוש הנ"ל, וְתוֹכְלוּ לְהַתְקַשֵּׁר
 אֵלָיו בְּצִהְרֵיִם אוֹ מֵאַחַר בְּעֶרֶב בְּמִסְפָּר טְלָפוֹן... בְּנֵי בְּרַק.

וְיֵהִי רִצּוֹן שֶׁבְּזְכוּת הַפְּצַת רִצֵּי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה נִזְכָּה לְבִיאַת גּוֹאֵל צָדֵק בְּקִרּוֹב
 בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן כֵּן יֵהִי רִצּוֹן.

המשך סיפורי זוהר מעמוד כו

מְכַלְמִים, שְׁכַתּוֹב יָדוֹ בְּכָל, שְׁשׁוּלֵט עַל
 כָּל שְׂאֵר הַפְּנִים שְׁלֵמָטָה, וּמִשׁוֹם כָּן
 עַל פְּנֵי כָל אַחֲיוֹ וְדָאִי, שְׁלֵא זְכוּ כְּמוֹתוֹ.
 בָּאוּ רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי חֲזַקְיָה
 וְנִשְׁקוּ יָדוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֵינּוּ מַה
 שְׂאֵנָשִׁים אוֹמְרִים, יֵין בְּשִׁמְרֵי וּנְבִיעַת
 הַבָּאֵר, בְּקִשְׁר שֶׁל קִימָא מְתַעֲטֵר. אוֹי
 לְעוֹלָם כְּשִׁיסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ מוֹרְנוֹ! אוֹי
 לְדוֹר כְּשֶׁזָּהָר יֵאָרַע בְּאוֹתוֹ הַזֶּמַּן! אֲשֶׁרִי
 הַדּוֹר שְׁמִכְרִים אֶת מוֹרְנוֹ! אֲשֶׁרִי
 הַדּוֹר שֶׁהוּא שָׂרִי בְּתוֹכוֹ!

וְחוֹלְקִיהָ לְעִילָא מְכַלְהוּ, דְּכַתִּיב
 יָדוֹ בְּכָל, דְּשִׁלְטָא עַל כָּל שְׂאֵר פְּנִים
 דְּלַתְתָּא. וּבִגִּין כָּן עַל פְּנֵי כָל אַחֲיוֹ
 וְדָאִי, דְּלֵא זְכוּ כְּוֹתִיהָ.
 אֲתוּ רַבִּי יְהוּדָה וְר' חֲזַקְיָה, וְנִשְׁקוּ
 יָדוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הֵינּוּ דְאִמְרֵי
 אֵינִישֵׁי, חֲמָרָא בְּדַרְדְּרָא, וּנְבִיעַת
 דְּבִירָא, בְּקִטְרָא דְקִיזָרָא אֲתַעֲטֵר.
 וְוִי לְעֵלְמָא, כִּד יִסְתַּלַּק מוֹר מִנִּיהָ. וְוִי
 לְדָרָא, דִּיתַעֲרַע בַּהּ הוּא זְמַנָּא. זְכָאָה
 דָּרָא דְאֲשַׁתְּמוּדְעוֹן לִיהָ לְמוֹר. זְכָאָה
 דָּרָא דְאִיהוּ שָׂרִי בְּגוֹיָהָ.

